

Медаль Нельсона Манделі вручено МАУП за високі досягнення в розвитку освіти та внесок у міжнародну співпрацю

ПЕРСОНАЛ ПЛЮС

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 22 (121)

1 – 7 червня 2005 року

Ціна договірною

СЛОВО ОБ'ЄДНУЄ ПРОФЕСІЇ

Працівники видавничої справи та журналісти відзначають свої професійні свята

Національний Спілці журналістів України, Федерації патріотичних видань України

Шостого червня вітчизняна журналістика відзначатиме своє професійне свято. Цей рік був особливий для працівників ЗМІ, які завдяки Майдану донесли до всіх куточків земної кулі правдиву інформацію про незнищенність і волюлюбство нашої нації.

Власне ви, лідари правдивого слова, стали на прозкучківсько-медведчуківськими темниками як суспільним злом проти свободи слова. Саме ви, чесні журналісти, вели і продовжуєте вести непримиренну боротьбу проти фальсифікації і брехні, що ще мусуються в підконтрольних олігархами мас-медіа. За що вам велика честь і шана!

Від себе особисто і всіх членів Української Консервативної партії прийміть найщиріші вітання напередодні вашого професійного свята.

Голова УКП
Георгій ЦОКІН

Див. стор 11

Феміда

ДО УДАРУ В СПИНУ ГОТУВАЛИСЯ ТРИНАДЦЯТЬ РОКІВ?

«Йосип Зісельс і телеканал «Інтер» порушили закон і Конституцію» — так вирішив Печерський районний суд Києва

Цей вислів було відтворено в інтернеті на веб-сайті «Подробности.ІА». Цю заяву Йосип Зісельс зробив невдовзі після горезвісної судової провокації проти газети «Сільські вісті» та професора Василя Яременка. Нагадаємо, що вища судова інстанція врешті-решт скасувала рішення одіозної пані Саприкіної і відправила справу на новий розгляд. Однак не полишає таке враження, що на той момент дехто вже святкував перемогу і дозволяв собі давати вказівки, хто має бути наступною жертвою професійних «антифашистів» на шкідливий покійного Самуїла Шлаєна та нині провітаючого і за нової влади Вадима Рабиновича.

Звісно, Міжрегіональна Академія управління персоналом подала до суду і на Йосипа Зісельса, і на телеканал «Інтер». Опускаючи подробиці досить-таки тривалої судової епопеї, прочитуючи фрагменти судового рішення: «Суд вважає висловлювання

відповідача Зісельса «Следуючим шагом должен быть процесс против журнала «Персонал» и... других СМИ, которые разжигают ксенофобию, шовинизм и антисемитизм» не висловлюванням своїх поглядів або оціночних судженням, а поширенням інформації стверджувального характеру. Отже, відповідачем наведено фактичні дані, які повинні бути правдивими та мають бути доведені. Під час розгляду справи цю обставину не доведено».

Суд встановив ще одну цікаву обставину: відповідач спочатку звинуватив шановані навчальний зклад у розпалюванні міжнаціональної ворожнечі, а вже потім, одержавши судовий позов від покровителів, захопився збиранням аргументації. Хоча в цивільному суді це робиться навпаки. До того ж суд не визнав подані Зісельсом матеріали, а саме — листи Держкомнацу України в усі

інстанції як доказ розпалювання журналом «Персонал» ксенофобії, шовінізму та антисемітизму.

Ми свідомо уникаємо будь-яких емоційних порівнянь і оцінок. Проте мусимо завважити велими цікаве інтерв'ю пана Зісельса, яке з'явилося у самий розпал судових змагань між МАУП і ним на інтернет-сайті <http://tim-lit.narod.ru/JEW/JH-112-Zisels-comment.htm>. Точніше — один-єдиний рядок, винесений у заголовок: «Ми готувалися до суду тринадцять років». Мається на увазі, як ми зрозуміли, до судів проти «Сільських вістей», журналу «Персонал» та інших незалежних українських ЗМІ.

Журналу «Персонал», коли Зісельс почав підготовку до боротьби, ще не існувало. Однак ми про інше: більшість громадян України всі ці роки тяжко, потом і кров'ю, вибудовували незалежну державу, тоді як хтось уверх цієї час готувався завдати удар у спину.

(www.mignews.org.ua)

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати газету «Персонал Плюс» і виграй: телевизор, DVD програвач, аудіомагнітофон (див. стор. 15)

АНОНС номера

ПІСЛЯМОВА

3

Французи проти конституції ЄС

ТЕМА

4-5

Виклики ХХІ століття: політичний прагматизм чи цивілізаційний підхід

СУСПІЛЬСТВО

12

Дещо про українськість українських журналістів

РАКУРС

10

Василь Кук: «Український народ нас уже визнав»

✓ Свято

3 ДНЕМ ЖУРНАЛІСТА!

Національній Спілці журналістів України Федерації патріотичних видань України Федерації патріотичних видань України сердечно вітає всіх колег зі Спілки журналістів України і позаспілчанських жур-

налістів з професійним святом. Бажаємо стати в Україні справжньою Четвертою владою і щоб на кожен ваш критичний виступ реагувала і приймала рішення перша, друга і третя влада, що посилює суспільну значущість пері-

одичних видань і працю кожного журналіста.

В особистому житті — здоров'я, сімейного щастя і належних гонорарів. Слава Україні та її Четвертій владі.

Голова ФПВУ
Василь ЯРЕМЕНКО

✓ Уряд

Юлія Тимошенко:

«ДОТРИМАННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ НЕ ПОТРЕБУЄ ВИБАЧЕНЬ»

Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко вважає недоречними вибачення її першого заступника Анатолія Кінаха перед Москвою за дії уряду на бензинному ринку. «Дотримання національних інтересів не потребує вибачень», — зазначила Юлія Володимирівна.

За її словами, «наступного разу нам треба було вибачитися за те, що 1999 року збірники України з футболу виграли у Росії».

Щодо натяків про при-

четність її соратників, зокрема Михайла Бродського, до провокації проти Євгена Червоненка, Тимошенко сказала, що проти уряду ведеться «потужна дискредитаційна пар-кампанія».

«Я зважати на це. Уряд повинен йти вперед як танк», — зауважила прем'єр. — Якщо реагувати на кожен крик чи репліку аутсайдерів у політиці — ніколи нічого не зробиш. Тому тут уряд стає

товстошкірим».

Прем'єр зазначила, що не завважуватиме «заяв, які роблять політики за гроші або щоб політаритися на чужому рейтингу».

«Якщо уряд критикують — отже, ми все робимо правильно... Ми руйнуємо колосальні корупційні метастази, корупційні спайки. І ви хочете, щоб нас не критикували?» — запитала Юлія Тимошенко.

✓ Економіка

В УКРАЇНІ БУДЕ ЩЕ БІЛЬШЕ РОСІЙСЬКОЇ НАФТИ

Президенти України й Росії найближчим часом підпишуть міжурядову угоду, яка дасть змогу великою мірою збільшити поставки російської нафти в Україну. Про це заявив перший помічник Віктора Ющенка, керівник робочої групи з питань розвитку нафтопереробної промисловості Олександр Третяков в інтерв'ю «Дзеркалу тижня».

«Існує також міжурядова угода (протокол), яку цього року ще не підписано. Вона дасть змогу збільшити експорт нафти з Російської Федерації в Україну», — сказав він.

Однак Третяков не зміг назвати точної дати підписання угоди, як і точного обсягу передбачених нею поставок. Він лише зазначив, що йдеться про більш як 21–23 млн тонн нафти.

Крім того, Третяков зазначив: «Нинішні вимоги до якості моторного пального в ЄС і Україні, на жаль, поки що помітно відрізняються. Щоб Україна могла претендувати на членство в ЄС, ми зобов'язані адаптувати наші стандарти до європейських норм. А це потребує зміни колишніх ГОСТів. Державі вигідні реконструкція та розвиток

у всіх галузях, у нашому випадку — НПЗ».

Серед можливих варіантів покращення переробки нафти в Україні він назвав будівництво нового (сьомого) НПЗ і реконструкцію діючих потужностей НПЗ. «Третій варіант — на одному (кількох) НПЗ переробляти імпортовану нафту, а також нафту українського виробництва (близько 3 млн тонн на рік). Імпорту — близько 20% потреби українського НПЗ і до 15% — власного видобутку», — сказав Третяков.

Вітчизни-України».

Під гучні оплески гостей члени земляцтва, які, на думку керівництва, найбільше працювали для розвитку і процвітання Черкаського краю, приймали відзнаки і грамоти.

Гордістю «Шевченкового краю» того вечора стала збірка «Мій рідний Шевченків край», яку презентували гостям і землякам.

«Для кожного з нас найвищою цінністю є Батьківщина, ім'я якої — Україна. Ми прагнемо злагоди, шануємо закони і владу. Ми несемо відповідальність за відновлення славних народних традицій, розквіт рідної мови, збереження та збагачення наших історичних і культурних надбань. Черкащина завжди відіграла свою об'єднавчу роль в історії України і нині є її духовним серцем», — зауважила заступник голови ради земляцтва Людмила Холдуняк.

Юлія ЛИТВИНЕНКО

✓ Очищення

ЗАСТУПНИКИ БІЛОКОНЯ ЗВІЛЬНЯЛИ БАНДИТІВ

Міністр внутрішніх справ Юрій Луценко заявляє, що кримінальні елементи, які були відпущені за наказом одного з екзаступників міністра МВС, після того скоїли вбивство.

Як повідомив міністр, один із заступників екміністра Білокона особисто давав команди звільнити бандитів, привезених до Києва для участі у передвиборчих провокаціях.

«16 кримінальних елементів було зведено під Київ, їх поселили в гуртожиток однієї з енергогенерувальних компаній», — розповів Луценко і додав, що вже тоді вони проявили себе.

За його словами, «вони почали некоректно поводитися з місцевими мешканцями навколишніх будинків, завдали збитків гастроному». «Для їх затримання приїхав наряд з боротьби з організованою злочинністю, але один із заступників дав команду, щоб їх звільнили», — додав Луценко.

Пізніше, 23 жовтня 2004 року, цих людей було доставлено до Центрального борчком, де відбувався мітинг Ющенка. Вони почали бити вікна ЦВК, у результаті чого їх затримали і відправили до райвідділу міліції самі учасники акції протесту. «До начальника райвідділу грізно подзвонили від керівництва МВС, а один з керівників міністерства примусив звільнити затриманих», — сказав Луценко. Він не назвав прізвище заступника міністра, який давав такі команди, але раніше у пресі в такому контексті фігурував колишній начальник УМВС у Києві Олександр Міленін. Водночас Луценко сказав, що це не ті бандити, які вночі 23 жовтня нападали з молотками на прихильників Ющенка під ЦВК.

Наразі ще один з колишніх заступників міністра проходить у справі будівництва житла для міліції. «25 мільйонів, виділених на будівництво, за результатами перевірки Контрольно-ревізійного управління зникли безслідно», — розповів міністр. Загалом, за словами Луценка, з початку його керівництва МВС «250 наших працівників було виведено під суд». «Ми не покриватимемо тих міліціонерів, які грабували людей або проявили злочинну бездіяльність», — додав Луценко.

✓ Ова!

ТОМУ ЩО ЩЕДРИЙ...

Міністерство внутрішніх справ запросило колишнього прем'єр-міністра Віктора Януковича на допит у кримінальній справі, порушеній за частиною 2 статті 210 і частиною 2 статті 211 Кримінального кодексу. Йдеться про незаконне розпорядження Кабінету від 17 червня 2004 про виділення Донецькій облдержадміністрації 4,8 млн грн для закупівлі спеціальної техніки для аеропорту «Донецьк», що перебуває у комунальній власності.

Як сказав журналістам міністр внутрішніх справ Юрій Луценко, Януковича буде допитано як свідка. «Кримінальних справ про-

ти громадянина Януковича у нас немає», — зазначив міністр.

На запитання, за якими справами проходить Янукович, Луценко сказав, що вони стосуються його підписів під деякими документами за часів прем'єрства. Однак, за повідомленням ЗМІ, експрем'єр-міністр так і не з'явився до МВС.

✓ Кримінал

КОРЧИНСЬКИЙ ВІДПОВІТЬ ЗА ЗЛОЧИН...

Міністерство внутрішніх справ звернулося до провідних телеканалів з проханням надати наявні у них відеоматеріали про факт захоплення будівлі ЦВК представниками «Братства» Корчинського 23 вересня 2004 року.

Як повідомляє прес-служба, внаслідок хуліганських дій членів «Спілки українців Придністров'я» (близько 60 чоловіків) і Всеукраїнської громадської організації «Братство» на чолі з кандидатом у президенти Дмитром Корчинським отримали тілесні ушкодження працівники спецкоманди

датури Управління Державної служби охорони України, які охороняли будівлю ЦВК.

За цим фактом Печерський РУ ГУ МВС України в Києві 27.09.2004 року порушив кримінальну справу за статтею 293 Кримінального кодексу України.

«Однак за вказівкою Адміністрації Президента порушену кримінальну справу було безслідно закрито. Нині не закінчено рішення скасовано.

Слідство за цією справою відновлено», — зазначає ДЗГ МВС.

✓ Суд та справа

ПІСКУН НЕ ДАВ ДОЗВОЛУ ДЛЯ ПОРУШЕННЯ СПРАВИ ПРОТИ КОЛЕСНИКОВА

Генпрокуратура відмовила Вікторіві Пенчуку в порушенні кримінальної справи проти голови Донецької облради Бориса Колесникова за обвинуваченням у вимаганні грошей.

Таке рішення було ухвалено 26 травня, йдеться в повідомленні прес-служби Донецької обласної ради.

Як відомо, Колесникова обвинувачено за двома епізодами — вимагання акцій ТЦ «Білий лебідь» і за вимагання грошей. «Таким чином, прокуратура офіційно підтвердила, що Борис Колесников невинний за одним з епізодів», — зазначає прес-служба. Натомість Колесников заявив, що вимагатиме відкрити проти Пенчука кримінальну справу за

статтею 383/2 Кримінального кодексу «Свідомо неправдивий донос».

За словами обвинуваченого, якщо Пенчук збереже за одним з епізодів, то чому б слідству не задуматися і не поставити під сумнів епізод так званого вимагання акцій? Він також вимагатиме зустрічі з Генпрокурором Святославом Піскуном і наполягатиме на проведенні слідчих дій, зокрема очних ставок.

✓ Земляки

ДУХОВНЕ СЕРЦЕ УКРАЇНИ

Багата і щедра земля Черкащини. Тисячі років на її просторах оселялися, жили, вирощували хліб і боронили рідний край наші пращури.

Шість років минуло з того часу, як ініціативна група «черкаських киян» втілила в життя давню прагнення черкащан, які мешкають у Києві, об'єднатися у громадській організації, яка дістала назву «Черкаське земляцтво «Шевченків край»».

Недавно столичний Будинку офіцерів уже вкотре об'єднав земляків Черкащини на святкованні шостої річниці з дня народження організації. За традицією земляцтва, завітали привітали черкащан і представники інших 27 об'єднань столиці.

Нині «Шевченків край» нараховує понад 300 членів. Серед них відомі вчені і державні діячі, літератори і художники, кіномитці, артисти, люди різних

професій і доль. Немов у родинному колі того вечора вітали одне одного піснями, теплим і привітними словами, танцями та поезією, як це прийнято на Черкащині. Вітав гостей та земляків і голова ради Черкаського земляцтва Юрій Россадя. Звітуючи про роботу земляцтва за минулий рік, Юрій Іванович зазначив: «Основною метою земляцтва є об'єднання громадян, походження яких, навчання та трудової діяльності пов'язані з Черкащиною, для сприяння розвитку Шевченкового краю, пропаганди його славетної історії та сучасних соціально-економічних і культурних досягнень, підтримки ділової активності, соціального і правового захисту земляків у Києві. Земляцтво є над чим працювати. Наш обов'язок — сприяти розвитку Шевченкового краю та нашого давнього і вічно молодого Києва з вірою у щасливе майбутнє рідної

Офіційно

СПРАВЕДЛИВІСТЬ МАЄ БУТИ ВІДНОВЛЕНА

Міністри внутрішніх справ України Ю.В.ЛУЦЕНКУ

Вельмишановний пане міністре!

Звернутися до Вас змушують серйозні обставини, пов'язані з розслідуваннями одного з найрезоансніших, на нашу думку, злочинів, який стався в Україні 2004 року.

У неділю, 10 жовтня 2004 року, приблизно об 11 годині дня на вулиці генерала Доватора, що поблизу Червонозороного проспекту, чотири невідомі особи жорстоко побили президента Міжрегіональної Академії управління персоналом (МАУП) і Міжнародної Кадрової Академії (МКА), голову Всеукраїнського громадсько-патріотичного об'єднання «Український вибір», відомого освітянина і науковця Георгія Щокіна і двох осіб, які його супроводжували. Крімезні, спортивної статури, схожі на бійців спецпідрозділів особи напали зненацька, діяли бейсбольними битами. З характеру нападу видно, що вони намагалися вбити Г.Щокіна, але це їм не вдалося.

Слідчим відділом Голосіївського РУ ГУ МВС України в Києві порушено кримінальну справу №01-4962 за ознаками злочину, відповідальність за скоєння якого передбачено ст. 296 ч.2 КК України (хуліганство), хоча, вважаємо, кваліфікація злочину повинна бути адекватною тому, що сталося, з урахуванням громадської, літературної та професійної діяльності Г.Щокіна. Очолювані ним МАУП і МКА активно виступали проти злочинного кучмівського режиму і його провідників, одними з перших 21 листопада 2004 року стали

під знамена Помаранчевої революції.

Розслідування справи було доручено молодій дівчині-слідчому А. Дронь, яка на цей час уже звільнилася з роботи. За деякими даними, на неї чинився сторонній тиск.

Громадські організації України зверталися до колишнього Генерального прокурора України Г.Васильєва і міністра внутрішніх справ М.Білокія з вимогою провести оперативне і ефективне розслідування цієї страшливої події, але належної реакції тодішньої влади не було.

Враховуючи велику суспільну небезпеку скоєного злочину, особу потерпілого, який є відомим в Україні та за її межами діячем, а також той факт, що нападниками могли бути працівниками спецслужб, вважаємо за необхідне взяти на контроль Міністерства внутрішніх справ України розслідування цього злочину, щоб не допустити уникнення відповідальності бандітів та їхніх замовників, затягування розслідування цього резонансного злочину, яке нині, на превеликий жаль, ми спостерігаємо.

Юрію Віталійовичу! Президент МАУП і МКА знає про Вашу рішучість у боротьбі зі злочинцями, хоч би ким вони були, і сподівається, що Ви дасте належну оцінку і злочину, скоєному проти одного з найвідоміших борців зі злочинним кучмівським режимом Георгія Щокіна. Справедливість має бути відновлена, злочинці мають бути покарані.

**За дорученням
Президії МАУП і МКА
ректор Академії
М.Ф.ГОЛОВАТИЙ
секретар Президії
В.Г.КОРОТКІН**

МАЄМО ПРАВО НА ЗАХИСТ

Прокуророві Голосіївського району Києва, старшому раднику юстиції М.Г.ІВАНЦЮ

Начальникові управління внутрішніх справ Голосіївського району Києва підполковнику міліції О.Г.РЕВУЦЬКОМУ

Міжрегіональна Академія управління персоналом висловлює свою повагу і звертається з таким: 22 квітня 2005 року ми звернулися до прокуратури Голосіївського району Києва із задовою про порушення кримінальної справи проти колишнього студента Економіко-правового

технікуму при МАУП (ЕПТ при МАУП) В. Жиліна і колишнього психолога цього ж технікуму І.Новикової за ст. 156 Кримінального кодексу України, яка передбачає кримінальну відповідальність за розбещення неповнолітніх.

17 травня 2005 року, незважаючи на заборону Київської міської державної адміністрації, деякі особи гомосексуальної орієнтації провели так зване пікетування ЕПТ при МАУП. Вони протестували проти набаче незаконного відрухування з технікуму двадцятирічного В.Жиліна, який займає активну пропаганду сексуальних збочень. Нагадає-

мо, що студенти технікуму — це загалом неповнолітні, багатьом не виповнилося ще й 16 років.

28 травня 2005 року так званий центр для геїв і лесбіянок «Наш світ» готує чергову провокацію біля території ЕПТ при МАУП — «одруження» двох активістів гомосексуального руху. Якщо ці особи плутають природну належність органів людського організму — це їхня проблема, але вони не мають права змушувати над законами України.

З урахуванням викладеного вище просимо прискорити перевірку фактів скоєного В.Жиліним і І.Новиковою і засто-

сувати всі заходи, аби центр геїв і лесбіянок не порушив громадського порядку, як він планує те зробити 28.05.05.

Ми розуміємо, що за цими хворими людьми з Центру «Наш світ» — української фашистської організації і провокатори різних мастей, але ми вважаємо за потрібне вимагати захисту прав чесних і морально порядних людей, які є основою суспільства і гарантією його майбутнього здорового розвитку. Сподіваємося, нам не доведеться вдаватися до самозахисту наших інтересів, хоча за відсутності належних дій правоохоронних органів маємо на це повне право.

**З повагою
Керуючий справами
— секретар Президії
В.Г.КОРОТКІН**

Конференції

ЄВРЕЙСЬКІ ФАШИСТИ РОЗХВИЛЮВАЛИСЯ

3 червня у Міжрегіональній Академії управління персоналом відбувається вже четверта Всесвітня конференція «Диалог цивілізацій». Три попередні, на яких було розглянуто нові принципи організації світу (перша), суперечності глобалізації (друга) та латентні структури світової політики (третя), викликали величезну зацікавленість у всіх регіонах світу. У цих міжнародних форумах взяли участь дипломати, науковці, громадські діячі понад 30 країн Європи, Азії, Америки та Африки. Матеріали конференції було надруковано окремими великими збірками та розіслано в усі найбільші бібліотеки різних держав.

Тему IV Всесвітньої конференції визначено так: «Сіонізм — найбільша загроза сучасній цивілізації». Це і збентежило сучасних єврейських фашистів, які у своїх брудних

та аморальних виданнях (на кшталт «Столички» та «Столичних новостей» Рабиновича, «2000» Кичигіна тощо) здійняли провокаторську істеричну навало цього поважного наукового заходу. Тут тоби і «Аль-каїда», і Бен Ладен, і якийсь міфичний «всесвітній кулукс-клан», які начебто з'їжджаються на конференцію до МАУП. Кожній нормальній людині зрозуміло, що весь цей реявах — рецидив класичної параноїдальної маячнї. Однак що маячню, виявляється, читають у деяких нинішніх «високих» кабінетах і тех вельми нервують.

Так, до МАУП завітав співробітник контролрозвідки СБУ, телефонували з МЗС, натякнувши, що керівництво РНБО (секретар Порошенко) та президентський секретаріат (секретар Зінченко) проявляють нездоровий інтерес до Всесвітньої конференції, чинять тиск, аби якось пе-

решкоти її проведеною. Для організаторів конференції це не було чимось дивним, оскільки відомо: Петро Порошенко тісно пов'язаний з таким собі Червономком — заступником кримінального ділка Рабиновича, а останній входить до керівництва відверто юдо-нацистської (за визначенням їхнього одноплеменника Ходоса) організації «Хабад-Любавичи». Зінченко, як відомо, був багаторічним заступником керівника «партії єврейської влади» — СДПУ(О) (за висловом нардепа Нечипорюка), що також, мабуть, рідичить його зі структурами Рабиновича — Медведчука — Пінчука. Та й нинішній Президент Ющенко не цурається святкувати юдейські свята у хабадській синагозі Рабиновича — Асмана, що, згідно з чинними у Православ'ї Апостольськими правилами, передбачає автоматичне відлучення

від Церкви.

Однак у цілому юдо-нацисти зробили неабияку рекламу Всесвітній конференції на базі МАУП. У результаті їхнього реяваху очікується участь і виступи з проблем сіонізму (тобто єврейського фашизму і расизму) вже нині нараховується набагато більше, ніж спроможний вмістити найбільший конференційно-зал Академії. Тому оргкомітет конференції зачасно просить вибачення у тих науковців, які не зможуть взяти участі у її роботі. Однак ми готові розглянути ваші доповіді, що і буде вашим внеском у спільну боротьбу із сучасним єврейським фашизмом, оскільки фашизм і споріднений з ним расизм завжди і всюди мають саме національну ознаку.

**Оргкомітет
IV Всесвітньої
конференції «Диалог
цивілізацій»**

Референдум

А ФРАНЦУЗИ — ПРОТИ

Громадяни Франції висловилися проти прийняття конституції Європейського Союзу. За офіційними даними, проти ратифікації основного закону висловилися 54,87 відсотків громадян, які брали участь у голосуванні. Відповідно «за» проголосували 45,13% французів. У Міністерстві внутрішніх справ Франції відзначили неочікувано високу явку виборців — близько 70 відсотків. На думку спостерігачів, цьому посприяли активні кампанії і прихильників, і опонентів євроконституції. Серед причин, через які

французи голосували проти проекту, місцеві аналітики називають незадоволення теперішньою соціально-економічною політикою. Президент країн Жак Ширак визнав результати волевиявлення громадян. Представники ж політичних опонентів прийняли конституції, своєю чергою, закликали Ширака піти у відставку, а також розпустити парламент країни.

Для прийняття конституції ЄС необхідно, щоб за її проект проголосували всі 25 країн — учасниць співтовариства. Нині ж основний закон підтримали лише дев'ять країн. Наступною країною, де також, вірогідно, більшість протестуватиме проти європейської конституції, будуть Нідерланди. За даними опитувань, до 60 відсотків громадян не підтримують проект основного закону.

У минулому числі газети «Персонал Плюс» допущено неточність. Автори статті «Хто пририває тили сексменів?» (стор. 11) — Валерій і Наталя Лалікури.

Новини

Посла Ізраїлю звинувачують у зловживаннях

Міністерство закордонних справ Ізраїлю перевіряє інформацію про серйозні порушення, скоєні Давидом Адмоном — послом цієї країни в Угорщині під час вилучення його службових обов'язків.

За інформацією відповідального співробітника адміністративного відділу МЗС Амікама Леви, професійна підготовка Едмона не відповідає вимогам, які висувають до глав дипломатичних місій. Зокрема він не знає англійської і погано володіє угорською. Крім цього, дипломата звинувачують у тому, що більшу частину свого робочого часу він присвячує

укладанню угод з релігарами, аби сплатити свої борги. Є й свідчення про значні позапланові витрати грошей посольства та борги посла кільком ресторанам у Будапешті.

Бог не бачив?

79-річний рабин Юда Фейнман багато років вважався гідним членом ортодоксальної єврейської громади у Фар-Ракеві. Хоча він і був глибоко віруючою людиною, однак це не завадило йому вдаватися до різних фінансових махінацій. Цей достойник під виглядом страхового агента збирав гроші з вантажоперевізних компаній та їхніх водіїв і видавав поліси, насправді не маючи жодних угод зі страховими компаніями. Гроші ж використовував на власні потреби, зокрема на придбання дорогого будинку у

Флориді. Разом зі співчасником таким чином вони вкрали 20 мільйонів доларів.

До Федеральному суду Манхетена надійшли листи, підписані сотнею друзів, з проханням про поблажливе ставлення до провідника. Члени громади повідомляють про великі заслуги Фейнмана як їхнього пастира, про те, що у нього четверо дітей і сімнадцять онуків тощо. Серед підписантів — президент Туро коледжів і синагогальний директор Едвард Ландер і президент Ешива університету Герберт Добринський.

Гірка пілюля

Упродовж останніх трьох років ФАН посилено стежило за мафіозною родиною Бамбіно, особливо за працюючими у графстві Вестчестер. Увагу агентів привернули три єврейські лікарі з цього графства:

У Канаді заборонили єврейських екстремістів

Уряд Канади вніс організацію «Кахане хай» до списку терористичних угруповань і оголосив її поза законом. Як відється у заяві міністерства внутрішньої безпеки країни, «Кахане хай» тероризує арабських мешканців Юдеї і Самарії. Далі повідомляється, що члени організації «зривають виступи офіційних осіб, чинять опір органам правопорядку, а також погрожують розправою політичним і громадським діячам».

Антитерористичне законодавство, ухвалене в Канаді після 11 вересня 2001 року, дозволяє засуджувати до десяти років ув'язнення осіб, які беруть участь в організаціях, внесених до списку терористичних. Зараз до нього входять 38 різноманітних рухів і угруповань.

Якщо доведуть, що мафіози отримували ліки, не маючи на те медичних показників, а платили за все страхів компанії, то кожного з ескулапів можуть засудити до десяти років.

НОВІТНЯ УКРАЇНА: ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ТРАНСФОРМАЦІЙ І ГЕОПОЛІТИЧНОГО ВИБОРУ

Новітня Україна, що з'явилася на карті Європи 1991 року після розпаду авторитарної наддержави – СРСР, нині формується як самостійна, суверенна й демократична держава.

Для всіх країн пострадянського простору, зокрема й для України, характерними в цей час є власні соціально-економічні, політичні й духовні процеси, враховувати й визначити особливості яких, безумовно, треба в контексті і світового, і європейського розвитку. Новітня Україна, з одного боку, прагне врахувати специфіку глобалізаційних, інтеграційних процесів, які впливають на більшість країн світу, а з іншого — як істинно слов'янська, православна держава-співтовариство намагається зберегти й далі розвивати власну духовність, культуру, традиції, історію.

Процеси ці не однозначні, часто досить суперечливі, потребують докладного наукового підходу й осмислення.

Звернімо увагу на кілька найактуальніших проблем, без врахування й розгляду яких важко зрозуміти й осмислити суть кардинальних змін, властивих не тільки Україні, а й Європі, зрештою — світу. Наразі важливо пам'ятати, що нині найбільша загроза існуванню людства — це відсутність спільного погляду на розвиток окремих етносів, країн і континентів, забезпечення соціальної, політичної стабільності у світі загалом. Таким чином, діалог між країнами, урядами, народами потрібно проводити саме як цивілізований вибір шляхів для взаємин, створення умов для стабільності, безпечного життя не тільки окремих країн, народів, меншостей або соціальних груп, а й кожного окремо взятого громадянина.

Існують мінімум два кардинально протилежні шляхи вирішення гострих соціально-політичних суперечностей у сучасному світі. Один з них (мирний, свідомий) — це, приміром, об'єднання розділеної після Другої світової війни Німеччини, інший (немирний, агресивний, силовий), як, наприклад, розчленування колишньої Югославської держави. І це при тому, що світ дедалі більше переконується: силове, воєнне вирішення проблем і конфліктів приречене на поразку.

Не применшуючи ролі і значення економічних, політичних, соціальних трансформацій українського суспільства, завважимо таку основоположну політичну проблему для майбутнього історичного шляху України, як проблема геополітич-

Світ нині стоїть перед багатьма гострими і кардинальними викликами – політичними, економічними, соціальними, духовними. Їх спричиняє багато чинників, однак розуміння причин цих чинників – різне, як і бачення шляхів подолання таких викликів.

Мабуть, однією з найскладніших і найсуперечливіших є ситуація в регіоні Східної Європи – зокрема на Балканах. Тут сходяться, як і багато десятиріч тому, інтереси не лише країн-сусідів, а й центральноєвропейських, близькосхідних, азійських, навіть американських держав. Тож зрозуміло, що до проблем Балкан, Східної Європи передусім звернуто увагу всіх, хто має власне бачення їх розв'язання.

З 19 до 21 травня в Софії (Болгарія) відбулася Міжнародна наукова конференція на тему «Східна Європа і США перед викликами XXI століття». У конференції, організованій Фондом «Слов'яни за сприяння «Горбачов-фонду» (Росія) та Південно-Західного Міссурійського державного університету (Міссурі, США) взяла участь вчені Болгарії, Греції, Німеччини, Росії, США, Угорщини та України.

З пленарною доповіддю на конференції на тему «Новітня Україна: проблеми трансформації і геополітичного вибору» виступив перший віце-президент – ректор МАУП Микола Головатий. Подаємо текст його повідомлення у скороченому варіанті

ВИКЛИКИ ХХІ СТОЛІТТЯ:

ного вибору й забезпечення захисту власних національних інтересів України. Об'єктивне існування саме цих проблем обумовлене тим, що Україна була й залишається європейською державою, сформованою слов'янським етносом, і за своєю природою є державою гомогенною, де українська нація є титульною, домінуючою стосовно всіх національних меншостей (їх більш як 130).

Нагадаємо, що відповідно до Конституції України 1996 року, громадське життя в Україні ґрунтується на основі політичного, економічного й ідеологічного розмаїття, а захист суверенітету й територіальної цілісності України, забезпечення її економічної й інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього українського народу. Такий політичний плюралізм, однак, створює певні проблеми для вироблення стратегічного курсу державного будівництва, геополітичних орієнтацій, формування власної національної еліти.

З перших днів утворення незалежної суверенної держави Україна проголосила себе безблоковою державою, заявивши про своє прагнення будувати рівноправні партнерські відносини з усіма країнами світу, послідовно й принципово борючись з будь-якими формами експансії, агресії, тероризму, мілітаризму, порушення прав людини і прав суверенних держав.

Ці основи внутрішньої й зовнішньої політики молодій Україні мали й мають принципове значення, бо такої миролюбної політики не продемонструвала на пострадянському, постсоціалістичному просторі жодна держава. Проте світ, особливо такі наддержави-«демократи», як США, їхні партнери – Англія, Ні-

меччина, Ізраїль та інші, не оцінили багато справді мирних ініціатив України, зокрема односторонню відмову від ядерного озброєння. Пізніше Україна залишилася не тільки без досить сильного стримувального чинника, а й наодинці сама з собою у питанні ліквідації наслідків одностороннього роззброювання, як і ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи.

Намагаючись усяляко підтримувати дружні взаємини з усіма країнами Європи, інших континентів, Україна, однак, перебуває у досить складній політичній ситуації: враховуючи безблоковий статус держави, що пере-

живає складні трансформації, дедалі гострішим стає питання входження в НАТО, участі — хоча б як миротворчі сили — у конфліктах, зокрема на Близькому Сході, в інших точках земної кулі. А також питання не так інтеграції в Європу, як того, як це узгоджується з політико-правовим захистом України її національних інтересів. Ця проблема, має, однак, багато спільного у розгляді геополітики України і щодо Росії, і щодо держав Європи, Азії, інших континентів. В Україні, як і перед іншими пострадянськими державами, стоїть гостре й принципове питання

розумного поєднання національної політики, національного вибору з політикою наднаціональною, яку диктують найсильніші, найбільш економічно розвинені країни.

Іншою не менш важливою й тісно пов'язаною з першою є проблема правдивого розуміння і врахування процесів інтеграції та глобалізації з позицій того самого національного інтересу, який найбільш властивий саме національним етнічно гомогенним державам з чітко вираженими етнічними характеристиками й особливостями. Питання стоїть так: якою мірою інтеграційні процеси бу-

дуть корисними Україні, чи не втратить вона своєї національної, культурної специфіки.

Нам треба виходити з того, що інтеграція — це справді об'єктивний, закономірний процес, ізолюватися від якого не може жодна держава. По-над те, така ізоляція (економічна, політична, інформаційна, духовна тощо) нічого позитивного не дає. Інша справа — глобалізаційні процеси, інтерес до яких об'єктивно проявляють передусім США, держави, які цілком поділяють і підтримують їхню політику. Ці держави трактують глобалізацію як об'єктивний процес: мовляв, це

необхідність посилення економічних контактів (сировинні ресурси, робоча сила), захист від міжнародного тероризму, забезпечення ядерної безпеки тощо. Однак це не вся правда, а точніше не та правда. Проблема гостріша й суперечливіша.

Підтвердимо це посланнями, пов'язаними з так званою економічною інтеграцією.

Нині США як супердержаву контролюють економіку, економічний розвиток більшості країн світу. Захід, своєю чергою, який становить лише 15% населення Землі, контролює більш як 70% світових ресурсів, виробництва, торгівлі, спожив-

гання людьми й народами, треба передусім уніфікувати культуру, духовність, знівельювати особливості національних, етнічних культур. Звідси: загальна комуністична культура, єдиний радянський народ як «нова соціальна спільнота» тощо. І все ж розрив економічних відносин між колишніми союзними республіками у складі СРСР мав менш гострі наслідки, ніж розрив гуманітарних зв'язків.

Таким чином, у світі, зокрема Європі, ставлення до глобалізації далеко не однозначне, хоча зрозуміло одне: глобалізація — це в багатьох про-явах все-ж таки спроще-

ням, пов'язаних з геополітичним вибором України, стосується духовних процесів. На зміну «чистій» політиці, яку майже століття проголошували в більшості так званих соціалістичних країн у вигляді комуністичної ідеології, яка вбивала будь-яку духовність, її національне коріння, прийшло справжнє духовне відродження. Нині відкрився воістину унікальний момент діалогу цивілізацій і культур як найважливішого й унікального шляху стабілізації відносин у світі.

Завалося б, це справжній шлях до взаєморозуміння, прогресу, поліп-

існує.

Світова економічна криза кінця ХХ століття, що має продовження й нині, наочно підтвердила всю неспроможність насамперед комунізму й лібералізму (ідеології й практики), викликала появу теорій: кінця історії (Ф. Фукуяма), епохи нового середньовіччя (У. Еко), глобального безладдя (З. Бжезинський), зіткнення цивілізацій (С. Хантінгтон) тощо.

І все ж важливо пам'ятати, що світова економічна криза кінця ХХ століття наочно підтвердила всю практичну неспроможність двох основних ідеологій останнього часу — комунізму й лібера-

лічної культури. Спрощений, однобічний підхід тут до оцінки ролі й значення нових комунікацій, технологій, способів зв'язку, зокрема інтернету, — вкрай небезпечний для справжнього діалогу цивілізацій.

Друге. Пошуки шляхів подальшого зближення слов'янських народів, головним чином на основі християнського православ'я, кращих моральних цінностей, властивих європейським слов'янським народам — це заперечення ідеї однополюсного світу, нав'язуваної США, а точніше ідеї тоталітарного світового панування одного центру. Це відстоювання ідеї

мації освітньої сфери, вкажемо на найпринциповіші подання.

Освіта делалі швидше втрачає своє головне призначення — бути засобом матеріально-соціального забезпечення людини, задоволення її матеріальних потреб. На перший план висувається моральна роль освіти як унікальної можливості самореалізації людини (особистості), його самоствердження. Тобто освіта не просто для прагматичного забезпечення життя, а для саморозвитку й самовдосконалення.

Якісно змінюється ціннісно-змістова парадигма освіти. Для людини, яка здобуває освіту, важливим є не спрощений обсяг отриманої нею інформації, а якість знань, уміння їх застосовувати на практиці. Звідси — роль синергетичних підходів до освіти, використання нових освітніх технологій, міждисциплінарний, системний підхід до навчання, плюс — загальнокультурні й національні проблеми виховання, формування відповідної цивільної позиції особистості.

Таким чином, система освіти, з одного боку, повинна бути максимальною організованою, стабільною, стійкою, а з іншого — достатньо гнучкою, мобільною. Система освіти в багатьох, передусім європейських, країнах формується нині саме з урахуванням цих положень, тому інтеграція України, зокрема в Болонський процес, є цілком обґрунтованою й логічною.

Своє скромне місце в цьому найважливішому суспільно-політичному процесі посідає і Міжрегіональна Академія управління персоналом. Це унікальна навчально-наукова установа, де навчається близько п'ятдесяти тисяч молодих людей з майже тридцяти країн світу. Академія має свої структури в Україні, Росії, Білорусі, Молдові, Азербайджані, Польщі, Чехії, інших країнах. Підтоку фахівців у МАУП здійснюється на основі новітніх освітніх технологій, а головне — на національній ідеї, православних духовних цінностях, національній мовній і матеріально-духовній культурі. Приємно усвідомлювати, що Академія готує не тільки фахівців-професіоналів, а й людей високої моралі, справжніх громадян своєї Батьківщини, які усвідомлюють роль і значення України в сучасному світі. Впевнені: саме вони, їхні колеги в інших країнах, особливо європейських, зможуть забезпечити мільйонам громадян справді високий рівень матеріального й духовного розвитку.

Микола ГОЛОВАТИЙ, доктор політичних наук, професор, перший віце-президент, ректор Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПОЛІТИЧНИЙ ПРАГМАТИЗМ ЧИ ЦИВІЛІЗАЦІЙНИЙ ПІДХІД

вання. Це означає, що всілякі розмови про свободу конкуренції, про нібито подолання реальних диспропорцій у розвитку, про регулювання зростання — це не що інше, як політичне лукавство: світ, який делалі більше стає однополюсним, гостро потребує глобалізаційного об'єднання Європи. Принагідно зауважимо, що сучасна Європа об'єднується не так за об'єктивним бажанням багатьох країн, як перед загрозою створення однополюсного світу з центром у США. Визначально й інше: багато країн Європи по-різному розуміють процеси європейської єдності, всіляко розширюють його рамки й моделі.

Економісти кажуть: заслуга глобалізації в нижній інфляції, багатшому споживчому виборі, вирішенні питання робочих місць, ширших міжкраїнних процесах. Однак виникає принципове питання: скільки країн і народів це важливо й цінно? Для переважної більшості глобалізація — це втрата роботи, поглиблення соціальної нерівності, втрата або загроза втрати національного суверенітету.

Варто зазначити, що після незначної демократичної ейфорії в пострадянському просторі, під тиском тієї ж глобалізації гуманітарно-економічного простору, держави почали інтенсивний пошук не тільки шляхів інтеграції (скажімо, створення Співдружності Незалежних Держав — СНД), а й шляхів збереження економічної незалежності. Поки що цей процес відбувається дуже болісно: розпад СРСР призвів не тільки до розпаду єдиного економічного простору, а й духовної набувдони (міжсоюзної відносини, зокрема й у гуманітарній сфері). Наразі комуністична ідеологія чудово розуміла, що для успішного керування ба-

на уніфікація, однобічне нав'язування сильними, великими державами своєї волі, серйозна загроза життєдіяльності невеликих, національних держав, окремих етносів, їхніх національних культур. Наразі показово, що домінуюче значення в негативній глобалізації мають проблеми уніфікації освіти, освітніх систем, поширення, а багато в чому й нав'язування далеко не кращих зразків так званої масової культури, засилля в національних державах нетрадиційних релігій і культів, відчутний наступ на докорінні основи мови й культури. Сміємо стверджувати, що така ситуація досить характерна для багатьох, насамперед слов'янських держав, що цілком зрозуміло: саме слов'янський етнос був і залишається одним з наймолодших, найбільш прогресуючих, який помітніше за інших зберіг свої духовні риси й основу.

У сказаному вище в жодному разі не слід вбачати прояви шовінізму або великодержавності хоча б тому, що Україна, як і багато інших європейських держав (етносів, народів), занадто довго йшла до власної державності.

Усе це потребує максимально реалістичного підходу до розгляду проблем інтеграції, об'єднання, зокрема й Європи. Треба намагатися відкрити загальні підходи, які усувають всіляку диференціацію країн, стирають їхні національні особливості й відмінності. Наразі зрозуміло, що створення будь-якого, максимально позбавленого імперських амбіцій союзу — явище вкрай складне. Однак шукати вихід з цієї ситуації конче потрібно, бо для багатьох малих країн це питання вкрай гостре: або партнерство, або загибель.

Третя проблема, а точніше навіть коло про-

шення людських взаємин. Однак така ситуація явно не влаштує ті країни, уряди й народи, де матеріальні цінності, а головним чином сформовані на них ліберальні моделі державного устрою, встигли вийти в найгостріші суперечності з духовного потенціалу людини, людства в цілому. Багато політиків і політологів, які є прихильниками лібералізму, всіляко намагаються заперечувати, спрощувати таку ситуацію. Правда в тому, що в контексті глобалізаційних процесів делалі відчутнішою стає конкуренція ідеологій і культур. Питання, однак, досить просте: хто і яким чином формуватиме свідомість еліти, яка управляє конкретною країною, — її власне суспільство чи зовнішня сила? Наочне підтвердження цього небезпечного явища — делалі інтенсивніша експансія маскультури, позбавленої національного коріння, яка розмиває національні, споконвічно природні етнічні культури. Адже добре відомо: хочеш знищити народ, етнос — підрубай його корінь, знищ його мову й культуру.

Правда в тому, що конкуренція ідеологій і культур — не суто духовне явище, хоча мільйони прогресивних людей чудово розуміють, що саме духовність буде основною домікантою світового розвитку й процесу в ХХІ столітті. Однак коли йдеться про духовність, моральні основи життя людського співтовариства, то незмінно постає питання про роль і значення в житті конкретного суспільства ідеології. Який з них віддати перевагу не в сенсі сліпого поклоніння, а інструмента облаштування влади, життя, бо всілякі розмови про неїдейні, позаідеологічні суспільства — не що інше, як безглузді вигадки. Безідеологічних суспільств просто не

існує. Однак це далеко не всі ідеології, властиві людству. І перша ідеологія (комунізм) — характерна для політичної сфери організації суспільства, і друга (лібералізм) — властива для економічної сфери суспільства, виявляється неспроможними, бо їх домікантами були й залишаються матеріальні основи суспільного розвитку, які стають наприкінці ХХ — початку ХХІ ст. практично самоціллю, максимально відділяються від індивідуально-неповторних особливостей особистості. Отож стає очевидним: реальна перспектива людського розвитку — у доміканті духовного, морального. Це означає, що перед цивілізованим світом стоїть принципове завдання відмовитися від нав'язаної Заходом ідеї конфлікту, мимучого зіткнення цивілізацій (Хантінгтон) на користь діалогу цивілізацій. Особливо наочно це прагнення проявляється з боку представників слов'яно-християнського, арабо-мусульманського, буддистсько-конфуціанського світу. І тому загальним завданням людей справді доброї волі є протистояння сіонізму, проповіді расової й етнічної переваги, милітаризму, світової експансії, ідеї елітарно-центристського світу.

Тут цілком доречно заважити:

Перше. Зміцнення Європейського дому має відбуватися, на наш погляд, не так через уніфікацію (єдині гроші, єдині кордони, єдиний уряд), як через багате розмаїття європейських культур. Це складне, гостре, відповідальне завдання. Не остання роль у цьому відводиться країнам — носіям культури слов'янської цивілізації. Це означає, що має бути ще гостріша й принциповіша боротьба проти глобальної духовної уніфікації, масової або глобально-техноло-

культурного розмаїття, багатомірного й багатопольного світу.

Третє. Однією з найважливіших проблем новітньої України, як і багатьох пострадянських держав, була і є проблема відтворення або формування нової етнонаціональної структури суспільства. Тут наочно проявляється наступна, чітко позначена ситуація: низи (робітники, трудівники агропромислового комплексу) — національно, патріотично свідомі й орієнтовані, однак вони не в змозі реально впливати на формування нової національної державності. Щоб усвідомити це, треба уважно подивитися на формальний склад органів влади в Україні (Верховна Рада, Кабінет Міністрів, місцеві органи влади, органи місцевого самоврядування). Верх (еліта) в Україні фактично чужорідні, передусім за своїм національним походженням. Вони досить відверто паразитують на суспільному тілі, інтенсивно розвиваючи індивідуальний бізнес (прикритий перебуванням у вищих ешелонах влади), ігноруючи суто національні інтереси. За таких умов одним з реальних кроків до зміни такої антинаціональної ситуації було б запровадження й дотримання пропорційного (за національним показником) представництва в органах влади, починаючи з парламенту (Верховна Рада), уряду (Кабінет Міністрів), активне вирощування національної еліти.

Саме наука, освіта — ця основа культури, духовності — мають величезні потенційні можливості для справжнього цивілізованого діалогу культур і цивілізацій. Загальнокультурні, загальнодуховні проблеми сучасного людства мають вирішуватися саме на рівні освіти. Не вдаючись глибоко в особливості зазначених процесів трансфор-

Чи можливо таке, що за невиконання доручень і несумлінне ставлення до своїх обов'язків керівництво підвищує свого працівника в посаді або премію? Звісно, ні. Хоч би якою «гарною людиною» той був. А якщо таку особу переводять на нижчу посаду зі збереженням старої зарплати? Такий розвиток подій свідчить про лояльність керівництва, адже воно дає час своєму працівникові на усвідомлення його помилок і виправлення їх. Звісно, такий працівник мав би бути вдячним за довіру. Однак це за нормального розвитку подій. Точніше тоді, коли самооцінка такої людини не замахна. Коли ж *его* переростає в *суперего*, то така особа завжди звинувачує всіх в усьому. Наразі виставляє себе в такому світлі, що хоч ікону з неї тиши. Причому, як це відбувається з директором (поки що) Харківського інституту Міжрегіональної Академії управління персоналом Станіславом Грімблатом. Зрозуміло, родинні суперечки не виносять на люди. Однак ситуація, що склалася в Харкові, потребує роз'яснення, оскільки на карту поставлено честь найбільшого недержавного ВНЗ України. До того ж суто робочому моменту певні сили (і з подання самого пана Грімблата) надали політичного та національного забарвлення. Мовляв, звільнення з посади директора пов'язано з його підтримкою на виборах Віктора Януковича. Цією дезінформацією намагалися (і це таки на певний час вдалося) дурити студентів і працівників Харківського інституту МАУП. Утім, керівництво Міжрегіональної Академії управління персоналом не дуже переймається політичними поглядами своїх студентів і працівників, оскільки це — особиста справа кожного. Як, до речі, і національність — це одна козирка карта, витягнута з рукава Грімблата. Тим паче, що ці питання взагалі аж ніяк не були пов'язані з пропозицією Станіславу Олевовичу залишити посаду директора інституту і стати першим заступником (до речі, зі збереженням зарплатної плати на тому ж рівні). Не секрет, що його робота не раз викликала шкільне справедливий нарікання у керівництва МАУП.

Президія Академії вирішила змінити директора інституту ще на початку квітня цього року. Спочатку Станіслав Олевович начебто побажав написати заяву про звільнення. Через два тижні, шоправда, попросив залишити його у штаті інститу-

Ситуація

ту на роботі, не пов'язаний з фінансовою відповідальністю. Йому пішли назустріч. Однак до кінця квітня заяви від нього так і не дочекалися. Коли ж повернувся до цього питання, він раптово захворів (члени комісії, які відвідували його в лікарні 16 травня, побачили тяжкохворого, який не міг підвестися з ліжка і розплющити очі, а через день він упродовж кількох годин за межами лікарні спілкувався зі своїм найближчим оточенням, що досить дивно для тяжкохворого людини).

Оскільки інститут

СКАНДАЛ ЯК СПОСІБ УНИКНЕННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

фактично залишився без керівника, 12 травня мали представити колективу та студентам тимчасово виконувача обов'язків директора, однак на це чекали студенти та викладачі з плакатами... на підтримку Грімблата. Намагання знайти компроміс виявилися марними. Згодом, згідно з наказом президента МАУП, на місце прибула комісія, аби з'ясувати всі обставини конфлікту. Факти, наведені студентами і викладачами Харківського інституту комісіїю, якою мірою пролили світло на причини заміни директора. Як виявилось, вони кардинально відрізнялися від версії Станіслава Грімблата та його найбільшого оточення. Адже й справді його робота не завжди відповідала вимогам МАУП, а іноді й взагалі суперечила їм. По-перше, Харківський інститут перебуває практично на стадії створення. Широку кількість його студентів збільшується, але не такою мірою, як дозволяють його можливості. За статистичними даними, нині в Україні 2,5 млн студентів. У Міжрегіональній Академії управління персоналом навчаються понад 50 тисяч з них. Тобто майже 2 відсотки усієї кількості. Утім, у різних регіонах різний коефіцієнт. Приміром, на Волині 5 відсотків загальної кількості студентів навчаються в місцевому інституті МАУП. У Києві ця цифра становить приблизно 2,7 відсотка. У Харкові ж найнижча кількість — приблиз-

но 0,38 відсотка. Це 57 місце серед усіх 57 регіональних відділень Академії. Таку низьку кількість Станіслав Олевович пояснював тим, що, мовляв, Харків — місто студентів і дуже важко конкурувати з іншими вищими навчальними закладами. Наразі, для прикладу, в Яготині Київської області в місцевій філії Академії навчається приблизно така ж кількість студентів, як і у Харкові, — близько тисячі ста. Однак якщо в цьому районі мешкає щонайбільше 30 тисяч, то у Харкові та області — приблизно 4,5 міль-

середньою вартістю 3–3,5 тисячі гривень платили 6,5–7 тисяч гривень. Інститут уклад кілька угод з суб'єктами підприємницької діяльності, які є родичами самого Грімблата та його друзями. І він через них здійснював такі операції.

Донині не сформовано науково-педагогічний склад інституту. Станіслав Олевович часто-густо ігнорував накази і рішення Міжрегіональної Академії управління персоналом. Приміром, попри те, що в інституті не вистачає викладачів, він на власний розсуд брав людей на

посади, не затвердивши штатним розкладом. Тобто це було розбазарювання коштів Міжрегіональної Академії управління персоналом. Наразі, йдучи на лікарняний, він забрав із собою печатку інституту, чим паралізував роботу філії. Цей факт також мав би зацікавити правоохоронців, оскільки невідомо, яким чином він її використовував. Понад те, він з якоюсь дива забрав і трудові книжки викладачів і працівників Харківського інституту МАУП. Хоча ні фактично, ні юридично він зараз не виконує обов'язків директора.

Попри це, як уже зазначалося, деякі ЗМІ ліплять з Грімблата жертву політичної репресії та антисемітизму. «Акули міського пера» зустрічалися з представниками МАУП і їм назвали причини, за яких у головному ВНЗ були не задоволені роботою Грімблата. Та, що найцікавіше, ні в ефірі, ні на шпальтах цих думок ніхто не висвітлював. Зате, як завжди, «відзначився» сайт «МІГНУЄ» Рабиновича. Чесно кажучи, ту маячню й цитувати немає бажання... Мабуть, оцінити її повинні передусім лікарі-психіатри.

Тепер, завдяки діалогу між представниками Міжрегіональної Академії управління персоналом і викладачами та студентами Харківського інституту, ситуація нормалізується. Принаймні ніщо не заважає нормальному ро-

бочому процесові. Багато хто визнає, що був дезінформований. Мабуть, цікаво було дізнатися і про те, що колишній директор вже мав дві догани та одне попередження за нечасно представлені фінансові звіти (а причина цього зрозуміла) та порушення наказів і розпоряджень Академії.

Що ж до дій, якими на кілька днів було паралізовано навчально-виховний процес у Харківському інституті, то тут очевидні ознаки злочину, передбачені ст. 193 Кримінального кодексу України (порушення громадського порядку і заважання роботі підприємств, організацій, установ) і ст. 356, де йдеться про самоуправство. Зрозуміло, певні адміністративні та дисциплінарні висновки буде зроблено стосовно тих, хто цього заслуговує. Проте жодних масових звільнень, про що писали деякі заангажовані ЗМІ, немає і бути не може. Доки ще немає нового директора, кандидатуру якого буде узгоджено з президією МАУП, вищим навчальним закладом тимчасово керує перший заступник генерального директора Всеукраїнського університету МАУП Сергія Ярошенка.

Що ж до Грімблата, то, найвірогідніше, йому доведеться спілкуватися з правоохоронними органами, позаяк зловживання службовим становищем тут очевидне.

Наразі Грімблат — не перший «погорілець» на зловживаннях. Високо цінуючи власну репутацію, МАУП ретельно слідкує за педагогічною та фінансовою господарською діяльністю своїх підрозділів, виявляючи порушення та недопрацювання. Так, 2003 року було відкрито директора Чернігівського інституту МАУП Олександра Пронікова та головного бухгалтера закладу Олену Войнілович, які, зловживаючи службовим становищем, вкрали в Міжрегіональній Академії управління персоналом близько 200 тисяч гривень. Згодом правоохоронці встановили істинність звинувачень і засудили винних. За ініціативи керівництва МАУП порушувалися й інші кримінальні справи, які закінчилися судом. Однак у жодному з цих випадків обвинувачені не репутувалися на політичні чи національні переслідування. Схоже, в Україні вже вкорінилася тенденція — звинувачення за політичне й національне переслідування, аби уникнути покарання за очевидні господарські кримінальні злочини.

Богдан ДОВНИЧ
Харків—Київ

Офіційно

ІНФОРМАЦІЯ МАЄ БУТИ ПРАВДИВОЮ

Головному редактору газети «Голос України»
А.Ф. ГОРЛОВУ

Шановний Анатолію Федоровичу!
У Вашій газеті 21 травня 2005 року під пубрикою «Липкі руки» опубліковано статтю Сергія Павлика «Нищенская зарплата директора 4100 гривен».

Автор використав для публікації факти, які справді мали місце, але подав їх тенденційно, з явним бажанням дискредитувати Чернігівський інститут МАУП і саму Академію в передерженні кампанії вступу студентів до ВНЗ. Деякі матеріали подано в перекученому вигляді — мабуть, для «гостроти справи», яку приготував С. Павлико.

По-перше, Чернігівською обласною прокуратурою за заявою керівництва МАУП було порушено кримінальну справу проти колишнього директора Чернігівського інституту Міжрегіональної Академії управління персоналом за фактом зловживань службовим становищем і головного бухгалтера Інституту за фактом розкрадання коштів.

По-друге, кошти, які розкрадали головний бухгалтер Чернігівського інституту Проніков О.К. та Войнілович О.І. належали не батькам студентів, як подано в публікації, а Міжрегіональній Академії управління персоналом, оскільки за сплаченими коштами за навчання студенти отримали від Академії необхідну літературу і проходили курс навчання, з ними було укладено контракти на навчання і Академія стала гарантом їхніх прав та інтересів.

По-третє, за фактом завданого шкоди на суму більш як 150 тисяч гривень МАУП як потерпіла сторона заявила цивільні позови у кримінальній справі. Студенти від злочинних дій Пронікова та Войніловича і їхні батьки не є потерпілими, як це подано в газеті, оскільки їм гарантовано надається повний перелік послуг, передбачених контрактами на навчання.

По-четверте, при Чернігівському інституті абсолютно на законних підставах було створено відділення технікуму Академії, яке тільки-но розгортало свою діяльність, і той факт, що відділення технікуму з вини директора не розгорнуло свою діяльність належним чином, саме собою не є кримінальним злочином. Маніпуляції з грошовими коштами у вигляді зарплатної плати — один з епізодів злочинної діяльності колишнього директора і головного бухгалтера Чернігівського інституту МАУП.

Злочинну діяльність Пронікова і Войніловича було виявлено працівниками контрольно-ревізійного управління МАУП. Академія змінила керівництво Чернігівського інституту і зробила все можливе, аби мінімізувати негативні наслідки від їхньої злочинної діяльності.

Як бачимо, автор статті — свідомо чи несвідомо — подав матеріали кримінальної справи (до речі, багатомісячної давності) у своїй оригінальній інтерпретації, можливо, й замовній. На цю думку нашоують висновки статті: «Афери на Чернігівщині вимагають задуматися над практикою предоставлення платних послуг в высшей школі. Визавають обеспокоєність (у кого?) факти положення філіалів. Они, на мой взгляд (слава Богу, що тільки на погляд автора), не столько приближают стандарт образования к европейскому, сколько компрометируют известные вузы. И образованые страны в целом» (начебо автор знає всі проблеми освіти в Україні й особливо про тотальну корупцію в державних ВНЗ). Хоч би яким автор був заангажованим, він все одно міг би звернутися до Академії і отримати вичерпні відповіді з усіх питань.

Довідково повідомляємо, що якість надання освітніх послуг у Чернігівському інституті МАУП — одна з найвищих у регіональних підрозділах Академії, про що свідчать результати міністерських перевірок і рівень підготовки фахівців.

Враховуючи викладене вище, вважаємо за необхідне надрукувати в найближчому номері Вашої газети коментар, де мають бути спростовані подані автором недоречності і викривлена інформація з урахуванням матеріалів цього листа.

У разі, якщо публікацію С.Павлика Академії і Чернігівському інституту МАУП буде завдано збитків, вони у встановленому порядку будуть перед'явлені газеті.

П.С. До речі, директор Чернігівського інституту МАУП Проніков О.К. — представник єврейської діаспори в Україні. Такі ж злочинні дії було вчинено проти Академії і його «одноплемінницю» — директором Луганської філії МАУП Івєвською А.І. Перевірка діяльності Харківського інституту МАУП, яку щойно здійснила КРУ Академії, виявила значні зловживання ще одного представника цієї так званої нацменшини — директора Грімблата С.О.

З повагою
Керуючі справами —
секретар Президії В.Г.КОРТОКІН

Актуально!

Міністр транспорту і зв'язку України Євген Червоненко видав наказ «Про затвердження порядку проведення державної рестрації електронних інформаційних ресурсів» № 153 від 27.04.2005, який було зареєстровано Міністерством юстиції України 18 травня 2005 р.

Українська Консервативна партія України вважає цей наказ та дії обох міністерств, причетних до його появи, антиконституційними, такими, що порушують принципи свободи слова в Україні та Закон України «Про інформацію», грубо нехтують правом українських громадян та їхніх об'єднань на вільне вираження своїх поглядів, отримання, опрацювання й поширення інформації, захист своїх культурно-національних цінностей та інтересів, критику державних службовців, які небагато й непрофесійно виконують свої обов'язки.

Наказ яскраво свідчить

ЗА ІНТЕРНЕТ БЕЗ ЦЕНЗУРИ!

Заява Української Консервативної партії про посилення в Україні тиску на свободу слова, вільне отримання, опрацювання і поширення інформації

про брак стратегічного, справді державницького підходу до процесу інформатизації України, оскільки формує підґрунтя для різкого зростання українського сегмента інтернету, який і без того надзвичайно нерозвинений і слабкий. Послідовна реалізація «Порядку проведення державної рестрації електронних інформаційних ресурсів» неминуче призведе до згортання позитивної динаміки українського сегмента інтернету, яка окреслилася останнім часом, до припинення діяльності незалежних інтернет-видавців на серверах українських провайдерів, і їх

масового переходу до закордонних інтернет-центрів.

Однак найнебезпечнішим наслідком цього наказу є фактичне запровадження державної цензури в українському сегменті інтернету. До цього призводить доволі визначене з юридичного погляду право «адміністратора» давати або не давати дозвіл на відкриття в інтернеті певного веб-ресурсу на підставі трьох досить абстрактних, невизначених і сумнівних критеріїв, а також право закривати без судового рішення ті інтернет-ресурси, які не відповідають шести критеріям,

знову-таки невизначеним з юридичного погляду.

Неоднозначність тлумачення численних положень наказу про оплату рестрації інтернет-ресурсів, зокрема критеріїв про прийняття рішення про рестрацію або відмову, створюють небезпечне підґрунтя для корупційних зловживань.

Наказ є зразком кричущої непрофесійності, оскільки, крім зазначених вад, він має цілу низку неузгодженостей, суперечностей, вимог і умов, які з об'єктивних причин суб'єкти інформаційного процесу ніколи не зможуть виконати. До того ж

зазначений документ суперечить Постанові Кабінету Міністрів України № 326 від 17.03.2004, на підставі якої був виданий і на яку посилається, але у якій не йдеться про поширення її дії на всіх власників електронних інформаційних ресурсів незалежно від форми власності.

Українська Консервативна партія вважає неприпустимим та ганебним видання новою українською владою документів, які спонукають до запровадження цензури і перешкоджають свободі слова й вільному обміну інформацією. Це ніяк не узгоджується з

європейським вибором розвитку України.

Виходячи з усього зазначеного вище, Українська Консервативна партія висловлює рішучий протест і вимагає від Міністра транспорту і зв'язку України негайно скасувати наказ № 153 від 27.04.2005.

Партія вимагає від Міністерства юстиції України негайного скасування рестрації зазначеного наказу міністра транспорту і зв'язку України як такого, що суперечить Конституції України та Закону України «Про інформацію».

Водночас Українська Консервативна партія висловлює невдоволення міністру транспорту і зв'язку України Є. Червоненку, а також міністру юстиції України Р.Зваричу і вимагає їх звільнити.

Президія
Національної
Ради Української
Консервативної
партії

Погляд

Політична ситуація в Україні характеризується наявністю значної кількості невеликих за чисельністю партій (блоків) та кандидатів у депутати, майнова та фінансова малозабезпеченість яких, їхні політичні, правові або соціально-економічні погляди не дають їм змоги набрати три відсотки голосів виборців. Однак за загальною сумою вони долають цей бар'єр і набирають значно більше голосів ніж три відсотки. Так, на виборах 2002 року партії, які не пройшли чотиривідсотковий бар'єр, в цілому набрали майже 18 відсотків голосів виборців.

В умовах контролю за засобами масової інформації з боку держави й олігархії опозиційні партії практично не можуть пропагувати свої ідеї. Надзвичайно високими є тарифи на політичну рекламу (реально в 4-5 разів вище за відповідні комерційні тарифи), тому вона не доступна для партій, які не мають підтримки фінансових груп. У результаті опозиційні партії можуть розраховувати лише на мітинги, зустрічі з виборцями як основний спосіб агітації. Навіть за кілька років такі партії ніяк не можуть набрати більш як кілька відсотків голосів. Таке враження, що тривідсотковий ценз введено в Україні свідомо — для придушення незалежних партій, усунення їх з політичної арени. Багатопартійність, як відомо, сприяє політичній дискусії, усуненню монополії на ідеологію і владу, подоланню корупції, розвитку демократичних інститутів.

Виборчий ценз перешкоджає не тільки доступу до парламенту, а й згромажує існуванню партій, яких підтримують меншини виборців. Згідно з Законом України «Про політичні партії в Україні», кожна партія повинна брати участь у виборах, а відповідно до Закону України «Про вибори народних депутатів» (далі — Закон), у разі програшу партія втрачає суттєву суму, внесена в депозит. Таким чином, партії, що не набирають визначеної законом мінімальної кількості голосів, повинні витратити цю суму на кожних виборах тільки для того, щоб не

втратити статус політичної партії. Якщо вони не матимуть фінансової підтримки та розраховуватимуть тільки на членські внески, то муситимуть припинити свою діяльність, оскільки не в змозі її фінансувати.

Наведемо означення, що «три відсотки» — не що інше, як політичний, ідеологічний і майновий ценз,

ПРО «ТРИ ВІДСОТКИ», ЩО ПОРУШУЮТЬ ПРАВО ВИБОРЦІВ

оскільки встановлюється не передбачена частиною другою, третьою статті 76 Конституції України вимога обмежувального характеру щодо права громадян бути обраними на народними депутатами залежно від їхніх політичних поглядів, кількісного складу партії (блоку) або майнового стану. Така ситуація суперечить принципам загального, рівноправного і прямого виборчого права, вільного волевиявлення громадян України на виборах народних депутатів України. Ці принципи, як зазначено у рішенні Конституційного Суду України № 1-рп/98 від 26 лютого 1998 року (справа про вибори народних депутатів України), є сутністю виборчого права і становлять конституційну основу регулювання виборчого процесу.

У рішенні Конституційного Суду України № 2-рп/2002 від 30 січня 2002 року (справа про виборчу заставу) наголошено, що інших вимог (крім зазначених у частині другій, третьій статті 76 Конституції України) обмежувального характеру щодо реалізації ними, громадянами України, зокрема, майнового цензу, в Конституції України немає (абзац другий, третій, четвертий підпункту 4.1 пункту 4 мотивованої частини).

Важливо зазначити, що встановлення будь-яких штучних бар'єрів (чотири три відсотки) аж ніяк не є

процедурним регулюванням, оскільки кваліфікуюча ознака регулювання — можливість виконати його умови. Так, виборчу заставу теоретично можна зарахувати до регулювання, бо невелику суму грошей може зібрати кожен кандидат. Однак існують по-

полії на ідеологію і владу, подоланню корупції, розвитку демократичних інститутів. Найгірше те, що надання місця в парламенті тільки представникам великих партій руйнує фундамент ліберальної демократії — свободу слова в політичному процесі.

Зазначена норма є істотним обмеженням конституційних прав громадян

полії на ідеологію і владу, подоланню корупції, розвитку демократичних інститутів. Найгірше те, що надання місця в парламенті тільки представникам великих партій руйнує фундамент ліберальної демократії — свободу слова в політичному процесі.

Зазначена норма є істотним обмеженням конституційних прав громадян

права меншин. Такої думки дотримуються і фахівці Російської Федерації. Ігнорування зазначеного принципу є порушенням Конституції України і міжнародних правових принципів народовладдя, зокрема положень статті 21 Загальної декларації прав людини.

Відомо, що кількісний виборчий ценз поки що

представництво у парламенті для партій, що представляють інтереси громадян за політичними, релігійними, майновими або національними ознаками.

Отже, положення частин 3, 4 статті 77 Закону надають право державі ігнорувати значний державотворюючий елемент народу — джерела влади. Федеральний Конституційний Суд Німеччини, торкаючись проблеми представництва національних меншин у парламенті, сформулював такі положення: вибори повинні забезпечувати народну репрезентативність парламенту; положення виборчого закону, що гарантують в ньому представництво меншин, слухають зазначені мети, не є порушенням принципу рівних прав.

Підсумовуючи можна дійти наступних висновків:

а) на даний час держава штучно підтримує лише кілька основних партій і розподіляє мандати партій, які не пройшли, що суперечить положенням статті 15 Конституції України, згідно з якою суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна ідеологія не може внаслідок державою як обов'язкова.

б) вільним може бути таке волевиявлення, у результаті якого до влади приходять ті партії (блоки), за які проголосувало населення. Причому розподіл представників політичних організацій в органі законодавчої влади має бути пропорційним до поданих за них голосів. Інша форма голосування позбавляє сенсу, воно перетворюється в азартну гру: якщо партія (блок) набирає понад 3%, то волевиявлення виборця береться до уваги. Якщо ні — то його голос відходить (у результаті розподілу мандатів партій, які не пройшли ценз) до іншої партії, незрідка зовсім протилежних поглядів. Відповідно виникає ситуація, коли виборцю примусово призначають парламентського представника, протилежні погляди якого неминуче викликають конфлікт інтересів.

Треба також зазначити ще одну обставину — економічну, за якої виборчий бар'єр у деяких розвинувтих країнах істотно не звужує права виборців. Вільний ринок, наявність великого середнього класу дозволяє практично будь-якій ідеї залучити спонсорів для фінансування її популяризації. Тому навіть нові партії порівняно легко можуть розгорнути рекламну кампанію і набрати достатню кількість прихильників, щоб подолати бар'єр.

З усього розмаїття культурного, національного, політичного життя український парламент представляє лише великі групи населення. Це певним чином негативно впливає на реалізацію принципу, за яким громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом (частина перша, друга статті 24 Конституції України), оскільки обмежується право на

гляди, які у будь-якій країні не набирають три або чотири відсотки прихильників. Що ж до партій, які поділяють погляди свідомої меншості, виборчий бар'єр є саме цензом, оскільки партія не може подолати його розумними зусиллями.

У будь-якому разі, можлива політична доцільність зменшення числа партій у парламенті не може перешкоджати суду в конституційно застосованні Конституції. Крилатий вислів «Хай згинє Рим, але триумфуватиме Закон» дотепер залишається фундаментальним принципом права. Понад те, у цій ситуації доцільність запобігання фрагментації парламенту надзвичайно сумнівна. Наявність значної кількості партій навпаки сприятиме розвитку конструктивної політичної дискусії, усуненню моно-

і десятків партій, які з підтримкою 17,36% населення не пройшли в парламент на виборах 2002 року. Це дуже значна кількість громадян. Держава фактично знехтувала волевиявленням 4.684.078 виборців. Обмеження фундаментальних політичних прав такого прощару населення не може бути виправдане адміністративною доцільністю спрощення контролю над парламентом. В Україні існує безліч професійних, етнічних та інших громадських об'єднань, які становлять менш як три-чотири відсотки населення кожна. Виборчий бар'єр не дає їм можливості бути ефективними представниками в законодавчому органі і створює ситуацію, коли держава не зобов'язана враховувати їхні інтереси.

Зазначимо, що інститут квотування чи корпоративного представництва невеликих груп громадян в парламенті досить поширений у сучасній конституційній практиці демократичних держав і є одним з основних принципів організації представницької влади. Відповідно до цього принципу депутати представляють в парламенті не все населення, а його частину, від якої вони обираються. Цей підхід, на думку конституціоналістів ФРН, Угорщини, Польщі ґрунтується на доктринальних уявленнях про необхідність поважати

Тема тижня

Переднє слово

Автори вважають сам термін «українська журналістика» в сучасному аспекті поняття виключно географічним. Тобто це дислокація роботи. Та й то не завжди. Сучасна техніка дає змогу воювати за добре проплатнену свободу власного слова в Україні, сидючи десь у Нью-Йоркці чи Монреалі.

Зауваження друге.

Автори шире НЕ поважають більшість представників цієї братії. Українські журналісти у масі своїй глибоко уражені комплексами меншовартості, яких намагаються позбутися, обливаючи брудом і без того не досить чисте докілля. Особливо тягне їх на телекрани. Бо, як встановили психологи, телебачення — найкращий засіб здобути дешеву популярність. А дешева популярність, як здається нашим «телезвіздам», — ефективний засіб лікування комплексу меншовартості. Ось тільки забувають вони, що з дешевої риби, даруйте, ніччемою юшка.

Зауваження третє — найсуттєвіше. До відома кичигних, гордонів, ляшків, грабовських та подібних їм представників медіа-простору: у своєму житті автори бачили більше крові, ніж названі вище — чорнила. Тож якщо у когось із них після прочитання раптом засверблять руки, то, як кажуть у народі — з Богом, Парасю...

Щиросердне визнання

Минулого тижня «оновлений» щотижневик Дмитра Гордона прикрисав першу спалату промовистим газлом, яке має слугувати епіграфом до значної частини псевдоукраїнських ЗМІ: «Москва і Київ нам до сраки, столиця наша — Кобеляки». Бідні, убогі, недочені-неточені писакі! Звідляк ж ім знати, що для всього освіченого людства Кобеляки — то передусім батьківщина одного з найбільших в історії людства провокаторів — попа Гапона. Це він разом з ще одним земляком — Рутбергом — спровокував 1905 року криваву розправу поліції з беззбройними маніфестантами. До всього, як потім казали, Гапон був штатним stukачем охрани. Відтак його спіймали і повісили свої ж. А Рутберг, один із засновників і засуджених, успішно довісив свою справу в Росії до ще однієї революції — жовтневої 1917-го року, вбив до Палестини.

Тож панове, ваша столиця — Кобеляки, тільки не німіть славне містечко на Полтавщині, а тогочасна Глибока, тупа, продажна гапонівська-рутбергівська провінція.

Вершина падіння чи все ж таки його п'ята точка?

У російській газеті «Известия» за 27 травня з'явилася повідомлення, яке мало б викликати гучний скандал в Україні. Стж: у столиці Петрозаводська — Копелі — міський суд засудив до великих строків ув'язнення (шість і сім років) двох громадян України — таку собі Тетяну Мороз і її тезку Тетяну Костеву. Жінок заарештували ще рік тому за звинуваченням у шахрайстві. Схема злочинів стара як світ, бо з успіхом викорис-

товувалася ще в Ассирійсько-Вавилонському царстві. Тетяна Мороз, видаючи себе за провидицю, злякувала людей пророцтвами найнеймовірніших нещастя. Однак... Якщо вона, пророчиця і цілителька, знаме врюки, звісно за ви-нагороду, то нещастя мож-на уникнути. Друга Тетяна — Костева — вирішувала суро організації та фінансові проблеми «очи-щення».

Згідно з даними слідства, на гачок до а ф е р и с т о к підмалося 170 осіб, які збагачили обох Тетян на суму понад два з половиною мільйони російських рублів.

Та визна-чальним у цій історії є не сам факт загалом банальної афе-ри, а той гвалт, який зчинили навколо слідства і суду певні р о с і ї с ь к і ... політики. Пер-шим кинувся на захист обох Тетян народний артист СРСР, Росії і Чечено-Осетійської АССР, а зараз — депутат Держдуми Йо-сип Кобзон. Він намагався натиснути на суддів через інших народних обранців. Слідом за Кобзоном до бою став ще один популярний у певних маргінальних та політичних колах бард — Олександр Розенбаум, теж народний артист Росії і теж думський депутат. Цей особисто прибув до Карелії, аби навчати керівництво правоохоронних органів «об-ективному ставленню» до цієї справи. Понад те, Розенбаум ініціював депутатський запит, після якого карельські міліціонери зазначили досить «такі вдалі» і об'єктивні перевірки генпрокуратурою Росії. Не допомогло. Суд відбувся. Вирок винесли.

До чого тут українська журналістика? А до того, що обидві шахрайки мали службу посвідчення... кореспондентів київського щотижневика «Бульвар», який належить Дмитру Гордону. Особиста дружба Гордона з Кобзоном та Розенбаумом ні для кого не таємниця.

І що характерно — хоч би як там Гордон з компанією викручувався, але ім не вдається подати ганебний факт викриття і засудження аферисток із журналістськими посвідченнями як прикрий, окремо взятий і не характерний випадок видання випадок. Цитуємо газету «Известия»: «Петрозаводська справа викликала професійний інтерес у правоохоронців щонайменше тридцяти (!!!) російських регіонів — від Архангельська і Удмурті до Ставрополя і Волгограда. Жителі цих регіонів постраждали від шахрайок, які приїжджали до них під виглядом ворожок і цілительок, маючи при собі посвідчення кореспондентів щотижневика «Бульвар». Подібно, про що йдеться. Крім Костевої і Мороз, на незорі простораш Росії людей дурить ціла група псевдо-журналісток, яким досі вдалося уникати відповідальності з допомогою кореспондентських посвідчень.

Підб'ємо баланс: Дмитро Гордон спорядив до Росії чималенький підрозділ професійних шахрайок, прикривши їхню злочинну діяльність службовими посвідченнями

свого видання. Отже, цілком можливо, що він не лише «добрий дядя»... Однак у контексті нашого дослідження наголосимо на іншій суттєвій обставині проблеми «Гордон і аферистки». Підозрілі контакти скандального бульварщика — не секрет для загалу. Впливовий інтернет-сайт «Кримінальна Україна» провів з цього приводу ґрунтовне високпрофесійне дослідження. І що? Нічого! Понад те —

То якого ж біса, пане Тарасе, було закурмишувати цю юшку?

Та секретів тут немає. Справжні професіонали одразу розкусили сенс акції, тільки-но побачивши, хто «тестуватиме». Назвемо лише найвідоміше прізвище — пані Лігачова. Професіонали з УТ-1 знають цю журналістку, бо двічі вигнали її з цього каналу за непрофесіоналізм та нарцисизм. Не є секретом (і сама нарцис-

ДЕЩО ПРО УКРАЇНСЬКІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

Дмитро Гордон остаточно утвердився в ролі телезірки УТ-1. Відтак автори мають моральне право звернутися до помаранчевого президента НТКУ з таким ось текстом:

«Пане Тарасе! Якщо фармазон Гордон — символ оновленого українського телебачення, то чи не пішло б таке телебачення туди, куди сам Гордон посплав і Москву, і Київ? (див. четвертий абзац коментаря)».

Ми всіх катів зтіремо на пороці! І призначимо своїх...

Трагічний досвід ще першої Великої революції — французької 1789-го року — незаперечно довів, що найгорстокі кати рекрутуються саме з найпопулярніших революціонерів. Навіть якщо революції, на щастя загалу, безкровні.

Тема так званої лострації журналістського середовища в Україні зародилася не в гарячих головах деяких лідерів помаранчевого Майдану. Насправді це виплило з хворого розуму людей, які самостійно присвоїли собі неіснуючу в українському законодавстві й Конституції звання «суддів трибуналу четвертої влади».

Коротке зауваження на маргінесі: журналістика як «четверта влада в Україні» — то це один дешевий засіб ліквідації комплексів меншовартості: дика суміш юдо-більшовицьких пропагандистських штампів на кшталт «газета не лише колективний пропагандист, а й організатор» і новітніх бачок щодо «незалежної преси як гарантії справжньої демократії в державі».

А тепер про добровільних суддів, які охоче нагадують нащодків згаданого вище Гапона. Тільки-но розпочата широко розквітла атестація працівників каналу УТ-1 завершилася грандіозним скандалом. Її похачем перейменували в тестування, але й це не допомогло. Довелося панові Стецьківу, позичивши у Сірка очі, заспокоювати підлегліх та громадськість — мовляв, тестування не матиме жодного значення.

ка цього не приховує) і те, що сайт «Телекритика», яким вона зараз керує, фінансується певною американською пропагандистською структурою сіоністського забарвлення. І намірилися судити справжніх професіоналів? У Кобеляки їх, у 1905 рік.

Коли у вершителях чужій долі пошвиються такі панночки, залишається лише скрушно зітхати. А ось коли за цю недобру справу беруться зрілі мужички, то це вже не смішно.

Кілька прикладів: є такий журнал «Сучасність», який видають на зарубіжні гранти, знову ж таки — американські. Претендує на серйозність і навіть академічність. Де-юре журнал очолює авторитетний академік НАН України, люди на енциклопедичного розуму. Однак, схоже, його роль зводиться до ролі запрошеного генерала на гучний єврейській свайбі. Бо фактичний керівник «Сучасності» — Сергій Грабовський. Років зо два тому пан Грабовський перерієнтувався у «борця з антисемітизмом». І дивна річ — щезли логіка й аргументація, на зміну фактам прийшли навіть не міфи, а грубі інвективи з лексиконоу колишніх радянських партпартнатників.

Ми недаремно пом'янули тут компартійну пропаганду. Нині вже мало хто пам'ятає, що цей засіб підтримки червоної диктатури винайшли і розробили органи так званого агіпропу. За свідченням сучасних істориків, ідеологічна служба сталіністів створіла своєрідну складальну з євреїв. Вони і привнесли у пропагандистську роботу методи класичного єврейського містечкового «геволту». До речі, це слово з ідиш увійшло до української мови, трансформувалося у «гвалт».

Що ж це за зв'язки — «геволт»? Нагадаємо класичний єврейський анекдот: на виборах до керівництва гагалу, себто общини, Рабинович завва-лично кандидатую Каца, публічно проголосивши, що у Каца донька — курва. Уже після виборів хтось з євреїв отямився: «Послухай, у Каца взагалі дочок немає! Рабинович, що це таке?» Рабинович у відповідь: «Моя справа — сказати, а Каца нехай відмавляється». Що ж до соціопсихологів, то вони визначають «геволт» як ефективний спосіб підміни аргументованої дискусії масовою емоційною психологічною атакою з ознаками істерії і відсутності логіки. Саме цим і займається зараз пан Грабовський.

Найсвіжіший приклад з власної практики: 9 березня цього року у щотижневик одного з ветеранів Помаранчевої революції пана Ляшка під назвою «Свобода» з'явився коментар Грабовського під гучною назвою «Дезінформатори повертаються». Опустимо інвективи Грабовського на адресу одного з шанованих українських політиків, який підтримував Помаранчеву революцію, і на адресу одного з провідних журналістів Криму а н д і Януковича, який, відповідно, це руйнування не підтримував.

У таких двох абсолютно різних людей є лише одна «провина» перед Грабовським: набагато відоміший, аніж він. Який найстрашніший для людини зв'яз? Правильно — жаба. Давила, давить, і давитиме...

Проналізуємо псевдологіку Грабовського, спрямовану проти третього героя його «викрикового» доносу у вищі інстанції — Валерія Лапікура, одного з авторів цієї статті. Приводом для гніву проносителя став факт появи в «Інформаційному бюлетені», який виходить у Кременчуці, передрук неназваної Грабовським однієї нашої статті з газети «Сільських вістей». Не брало прикладу з пана Сергія — захищено його звинувачення повністю, без звичних для нього пересмікування і скорочень: «Не забули ще, як він завзято — куди там Піховшику! — обслуговував Леоніда Кучму під час президентської виборчої кампанії 1999 року? Як «мочив» його конкурентів, як обливав брудом усіх, хто прагнув змін на вершівці владного Олімпу? Тримайтеся міцніше за стійці: стаття Лапікура з його Лапікурихою передрукована «Інформаційним бюлетенем». Газетою, чий левізм є слова «Сила в правді». А на яку правду можна сподіватися від людини, прізвище котрої не так давно означало те саме, що зараз слово «піховшик» (сама так, з мало літери, як ім'я загальне). Тепер же тексти Лапікура кожен охочий може прочитати не тільки в «Інформаційному бюлетені», а й на сайті «Сільських вістей». Ви розумієте, що діється в Україні? Я — не дуже».

І все. Ні назви статті, ні цитат, бодай навіть перекручених. Лише святенницьке обурення: хто дав Лапікури з його Лапікурихою право й надалі займатися журналістикою після того, як вони п'ять років тому попрацювали у виборчій команді Кучми!

Рік 1999-й — то вже історія. Тому ми, не довіряючи власній пам'яті, сягнули в інтернет-архів, аби перевірити, як же нас тоді обзивали — як людей чи узагальнено? Усе ж такі — і критикували, і обзивали (було!) з великої літери. Однак то таке...

Головне для нас в іншому — у будливному запитанні Грабовського: що діється в Україні. А що

діється? Президент України — Віктор Ющенко, який, за визначенням Грабовського, «обслуговував Леоніда Кучму» як прем'єр-міністр його уряду.

— Нинішній Прем'єр-міністр — пан Юлія Тимошенко, яка свого часу «обслуговувала Кучму» як вице-прем'єр.

— Секретар РНБОУ — Петро Порошенко, який свого часу «прислухався режиму», створивши під ключ для Януковича партію «Регіони України».

— Не згадуватимемо про справжні заслуги перед Кучмою нинішнього держсекретаря Олександра Зінченка.

— Дає цінні поради Президенту Ющенку його радник — колишній пресекретар Кучми Михайло Дорошенко.

Ще один «зі свити Кучми його шеф канцелярії найганебніших часів — справи Гонгадзе — Володимир Литвин очолює український парламент. Теж шанована й авторитетна людина.

— Двоє журналістів з команди Кучми 1999 року — Валерій і Наталя Лапікури, які в силу своїх можливостей разом з названими вище політиками забезпечували переобрання Леоніда Даниловича на другий термін, ще наведені 2001 року закрили свої телепрограми і перейшли на письменницьку та наукову роботу. Час від часу вони як незалежні експерти ОБСЄ з проблем людського виміру публікують свої розвідки з деяких суттєвих етнополітичних та мікрорелігійних конфліктів в Україні. І з цими ж розвідками виступають на конференціях і форумах ОБСЄ.

А тепер дозволимо собі запитати: чому Сергій Грабовського та Олега Ляшка не хвилює факт тричленного «обслуговування Кучми» названими вище: Ющенком, Тимошенко, Литвинком, Порошенком, Зінченком, а факт існування і нині скромного журналістського та наукового тандему викликає пароксизми люті. І ми, на іжді з вид Грабовського та його видів, знаємо відповідь. Наші прізвища стоять не лише під певними публікаціями з їх передрукми, а й під офіційними документами ОБСЄ щодо СПРАВЖНЬОЇ ситуації з антисемітизмом в Україні, а також під резонансним «Зверненням ста». Ну, чого вже тут, хлопці, вдавати із себе незаймані після п'ятого аборту? Усе просто. Ваш справжній хазяїн, той, який купив вас з усім начинням, наказав зробити «гав» — і пальчиком вказав, на кого саме.

Кілька слів про Олега Ляшка — щоб не почувався забути. Коли на початку березня він опублікував донос Грабовського на нас та ще на пару професіоналів, ми подумали: ну, буває! Подинокий факт вияву дурні. Трапляється навіть з високими професіоналами. Однак коли наприкінці квітня «Свобода» опублікувала коментар якогось Богдана Казки «Жерти мови», де автор у найбрудніших традициях «геволту» обзивав усе всіх підписантів під «Зверненням ста», то ми мушили констатувати: процес завершився. Революціонера Олега Ляшка більше немає — є особа з усіма садо-мазохістськими комплексами задротів і меншовартості. Наші співітуть тим, хто пам'ятає кращі часи щотижневика.

Валерій ЛАПІКУРА
Наталя ЛАПІКУРА

Поєднання жовтого і блакитного кольорів бачимо і на знаменах ремісничих цехів».

Але найбільше поширення ці кольори набувають на західноукраїнських землях. Наприклад, про оздоблення зали, в якому товариство «Руських жінок» Станіслава влаштувало вечір пам'яті Тараса Шевченка в березні 1895 р., «Еділо» розповідало: «На естраді посеред екзотичних квітів і зелені української синьо-жовтими фестонами пишався величавий бюст Шевченка».

Повсюдно ці кольори починають вживатися в 1911 р. з нагоди 50-річчя смерті Тараса Шевченка. А готували тривалий час ґрунт для цього різні просвітанські організації, які діяли на Галичині з кінця XIX ст.

Якщо період нашої історії напередодні козацтва доводиться, за словами К. Широцького, «мову про сині і жовті національні барви нашого народу підперати лиш одними здогадами, зате пізніше надібуємо кольори в українському житті всюди — сині і жовті хорюги, одержу, всяке шитво, річи церковні й т. п.» На підтвердження своєї тези автор наводить такі аргументи.

Голубу корюгу подарував Богдан Хмельницькому польський король Владислав IV у 1645 р., сотенні прапори шили в багатьох випадках з «світло-голубої голуби» (шовку) з золотистим полем для національного герба. При цьому, зокрема, вказується на подібне козацьке знамено, передане до музею Київської Духовної академії з Лохвицького повіту Полтавської губернії. Згадуються також козацькі прапори з Ермітажу й Оружейної палати, на яких чітко простежується поєднання жовтого і лазурового кольорів...

Широцький, крім того, звертає увагу своїх сучасників і на такий цікавий факт. На сільських цвинтарях йому часто зустрічалися хрести, поперечник яких прикрашає невеличке деревце з клаптиком полотна або хустиною — «прапірками». Так-от, «прапіркою» відрізняється могила козака від могили селянина. За розповідями старих людей, на «прапірках» колись вишивали сині або жовті пасма.

Жовто-блакитні кольори часто бачимо і на козацькому одязі. Золоті й сині жупани, скажімо, згадуються в народних піснях. Опис одягу українського козацтва на Чернігівщині періоду Хмельниччини дає й Крип'якевич: «Жупан лазоревий, сподом з блок, жупан синій з англійсько-го сукна зі срібними гудзами... кунтуш лазоревий з мундишу, кунтуш зі срібними позолоченими гудзами...».

Як засвідчують львівські газети, Шевченківські торжества, на яких підносилися синьо-жовті корюги, відбувалися по всій Галичині. І не тільки. Скажімо, під час вшанування пам'яті Великого Кобзаря у Варшаві Українсько-«громадою» в театралізованій виставі до постаті Шевченка було покладено вінок з пальмового гілля з двома стрічками жовтого й блакитного кольору з написом: «Слова твого Україна повік не забуде».

Цими кольорами мало вирізнялися і вбрання «соколів»: через ґруди перевишена синя стрічка з золотим написом, на рукаві

— синьо-жовта опояска, а на голові — гарна шапочка з синім дінцем на зразок козацької з соколиним пером. Такий головний убір з кокардою (із зображенням лева) і пером коштував тоді у Львові досить дорого — три з половиною австрійські кроїни.

У процесі підготовки до крайового зльоту «Соколів» і «Січей» в Галичині відбувалися окружні зльоти. Наприклад, такий захід проходив у Тернополі, на якому освячували місцевий прапор цих українських організацій. Прапор мав такий вигляд: з одного боку на синім підкладі

першої світової війни на синій прапорі сівочих стрільців з'являється золотий лев. Жовто-блакитне маєво знамен супроводжує 1914 р. на західноукраїнських землях відзначення 100-літнього ювілею Великого Кобзаря. У Перемишлі, наприклад, як повідомляла газета, «з дахів українських громадських і приватних будинків повівають весело синьо-жовті фани... численні селянські одяги, святочно прикрашені жовтими відзнаками, укажуть на те, що в тім дні святує кожний, хто лиш почуває себе українцем». У Бережанах — «місто уде-

найдільш сприятливі можливості для подібних процесів, і ними, треба сказати, в міру сил скористалися представники прогресивної інтелігенції».

Це визнавали на той час і наддніпрянські українці. Скажімо, в зв'язку з великим святом, яке відзначалося 1898 р. у Львові з нагоди столітнього ювілею «Енеїди», полтавці «засиляли свій глибокий привіт усім просвітним інституціям в Галичині і Буковині, які злагодили видатний празник в пам'ять Батька українсько-народної літератури». Земляки «славною Івана Котляревського» додавали

киями: «Вам, дорогі земляки, судилася лишча доля ніж Україна російській, на полі розвитку нашого слова, і ви досягли більше за нас, але досягли не без участі України. Україна цілий вік пригортала вас до серця, голубила вас, гріла і, як спроможна була, допомагала розвитку рідного слова. Справляючи сьогодні свято письменника з України російської, ви тим самим свідчите, про святому потребу найтіснішого єднання з Україною і за це глибоке Вам спасибі!.. Сонце наше йде і за собою приведе той ясний, прекрасний день, коли на українсько-руській землі врага не буде супостата, а буде син і буде мати і буде правда на землі».

Як відомо, царський уряд заборонив 1914 р. відзначати ювілей Шевченка на території Російської імперії. Однак за ініціативою львівських студентів Лизанівського, Охримовича, Семія та інших у березні 1914-го київське студентство вперше вишло на маніфестацію під жовто-блакитними прапорами. А от коли монархія була повалена, то по всій Росії вшанування поета-революонера відбувалося в супроводі малинових жовто-блакитних знамен. Наприклад, 25 березня 1917 р. у Петрограді відбулася грандіозна маніфестація українців з приводу панакхиди по Шевченку. Як повідомляють російські газети, над 20-тисячним натовпом майорили український сівочий прапор, запорозькі бунчуки, на грудях багатьох присутніх були жовто-сині кокарди.

Подібні маніфестації українського населення з приводу вшанування Шевченка відбувалися тоді в багатьох містах Росії. Скажімо, в Омську біля кафедрального собору «кількість великих українських національних прапорів досягла трьох десятків — з них чотири — козацьких малинових, решта блакитно-жовтих і кілька сот маленьких». На жовто-блакитному прапорі, який відносився в Томську, виднівся такий напис: «Республіка, автономія, Україна».

Досить цікаво й те, що на маніфестації українських військових частин у Царському Селі солдати йшли з червоними та жовто-блакитними прапорами.

Зрозуміло, що й у Києві та інших містах України швидко поширилась традиція вживання жовто-блакитних знамен. Так, перший ешелон козаків-українців у кількості 1198 чоловік вирушив на німецький фронт із Києва 14 травня 1917 р., як зазначалося у «Віснику Українського військового комітету», «під національним жовто-блакитним прапором». Під ним козацтво вишукувалося через три дні перед штабом Верховного Голловокомандуючого генерала Брусилова в Кам'янець-Подільському. Росіянин Брусилов, узнявши дух жовто-блакитний прапор, звернувся до солдатів з такими словами: «Под етим прапором я вижу достойное казачье войско украинцев, которое, надеюсь, поможет мне в трудный час борьбы за благо всего народа. Слава украинскому казачьему войску!».

1 липня 1917 р. на ділянці фронту Конохи — Потутори в Галичині перейшов у наступ під жовто-блакитними прапорами 6-й українизований корпус російської армії. За свідченням англійського військового аташе генера-

ла Нокса, з першого ж удару корпусу зайняв три лінії німецько-австрійських окопів.

У цьому виявилась трагедія українського народу: під жовто-блакитними прапорами українці воявали між собою на користь Росії та її ворогів. Водночас, треба сказати, що й братилися в часі першої світової війни через колючий дріт у числі перших почали ті, хто воював під жовто-блакитними прапорами.

А 15 вересня 1917 р. з Москви було відправлено на фронт перші дві сотні полку запорозьців. Перед вишуківаними на Ходинському полі вояками майоріло оповите жовтими і блакитними стрічками червоне полотнище, на якому з одного боку було зображення запорозького козака, з іншого — святого архистратига Михаїла.

У березні 1918 р. Центральною радою затвердила жовто-блакитний прапор символом УНР. Чому? На нашу думку, тут також, як і в справі з тризубом, головним ініціатором такого вибору був М. Грушевський, голова Центральної ради, відомий історик, котрий добре знав традиції української національної символіки.

Незабутній Павло Тичина так описав проголошення Української Народної Республіки:

Ой що в Софійському заграли дзвони, затремтіли, на білі голуби —

ангели в небі полетіли, Ой там збиралися під прапори, під сонячні ще й сині.

Віднині — не буде більше пана

у вільній Україні.

18 січня 1918 р. міністр морських справ Української Народної Республіки Дмитро Антонович запропонував Малій раді затвердити український морський прапор, проект якого було підготовлено Українською Морською радою. Він мав такий вигляд: дві смуги — вгорі жовта, внизу синя з золотим тризубом і хрестом. Комісія Малої ради не підтримала пропонуваного проекту, не погоджуючись із зображенням хреста. У відповідь на це Морська рада висунула ультиматум: без хреста на прапорі український флот не вийде в море. Комісія змушена була поступитися, і Д. Антоновичу вдалося на засіданні Малої ради затвердити проект українського морського прапора.

Уперше він був піднятий, замість червоно-чорного царського, 29 квітня 1918-го на лінійному кораблі командуючого Чорноморським флотом «Георгій Побідоносець» у Севастополі. Указом гетьмана Павла Скоропадського від 18 липня 1918 р. було затверджено закон про український державний військовий прапор, який мали піднімати в всіх кораблях у портах України.

Необхідно підкреслити, перший прапор УНР — жовто-блакитний, за гетьмана Павла Скоропадського був замінений на блакитно-жовтий. 13 листопада 1918 р. блакитно-жовтий прапор став і державним символом Західноукраїнської Народної Республіки. 20 березня 1920 р. він був затверджений і на Підкарпатській Русі, а з 1939 р. — Карпатській Україні.

ВОЛОДИМИР СЕРГІЙЧУК

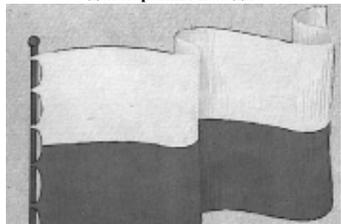
Корюга з «Абданком» — гербом Богдана Хмельницького

Велика корюга війська Запорозького для морських походів

Прапор Гетьманщини 1918 р.

Прапор УНР

Малий герб УНР

Печатка Гетьманщини 1918 р.

Прапор Директорії

— золотий лев, що спирається на скелю, а під ним напис: «Де сила, там воля!», з іншого — святий Михаїл на червоному полі й слова Шевченка: «Борітеся — поборете!».

Таким, до речі, мав бути і крайовий стяг «Соколів» і «Січей», який виготовлявся в Ліоні (Франція): святий архистратиг Михаїл на малиновому полі, а на звороті — лев на синьому полі.

Але найбільш поширеним на західноукраїнських землях все-таки було поєднання жовто-блакитних кольорів. І це особливо помітно, коли з початком

коровано синьо-жовтими хоругвами».

Ці кольори супроводжували відзначення ювілею Шевченка не тільки власне на Україні, а й у Відні, Празі, Варшаві, Кракові... Зокрема, в святово прикрашеному залі чиновницького клубу по вулиці святого Яна в Кракові 9 березня 1914 р. були присутні Ленін і Крупська.

Те, що відродження національної самосвідомості нашого народу, в тому числі й розвиток його символіки, найістинніше виявили себе в Галичині — явище не випадкове. Саме тут склалися

про своє засмучення, «що наша Полтава не збиралась з силами відзначити цей ювілейний рік в духовнім життю Русі — України, нам дає утіху лиш надія, що настане, а може вже й близько той час, коли й Полтава в українських суспільних справах братиме участь, відповідаючи її природним завданням, призначеним на цей час денационалізацією впливових суспільних станів у нас на Україні... Слава Галичині, Буковині, що прокладають шлях Русі — Україні до лішої долі!».

А ось як висловлювали свою вдячність галичанам

*Закінчення. Початок див. у №21 за ц.р.

✓ Нескорені

— Пане Василю, з 15 років ви долучилися до лав ОУН. Що, на вашу думку, може розбудити національну свідомість сучасної молоді?

— Перелусіти треба хотіти бути українцями, хотіти бути самими собою! Молодь має відчувати свою повноцінність, має навчитися поважати та цінувати себе, аби викоринити комплекс меншовартості, який так міцно укоренився в свідомості багатьох наших співвітчизників. Виховання патріотизму починається в родині, але держава також повинна брати безпосередню участь у цьому процесі. Адже дитсадок та школа — це ті чинники, які впливають на людину саме під час формування її особистості. Якщо людині з раннього дитинства прищеплюють любов до рідної мови, народних традицій, Батьківщини — вона несе її у своєму серці протягом усього життя.

— Наскільки мені відомо, четверо ваших братів та сестра, так само як і ви, присвятили своє життя боротьбі за незалежність України. Що сприяло такому патріотичному піднесенню у вашій родині?

— Наша любов до України народилася разом з нами. Взагалі я вважаю, що любов до своєї Батьківщини тече жилами кожного українця. Можливо, дехто цього не відчуває, але прийде час, коли кожен почує той «голос крові». До того ж важливу роль у становленні тогочасної молоді відіграло товариство «Просвіта», яке тоді залучало широкі маси населення: його осередки були майже в кожному селі. Організуючи творчі вечори, влаштовуючи різноманітні вікторини, друкуючи листівки та брошури патріотичного спрямування, «Просвіта» гуртувала навколо себе молодь, спираючи її національному становленню. Відновлення після тривалої вимушеної перерви діяльності «Просвіти» — дуже значуща подія у житті України. Адже вона завжди брала найактивнішу участь у процесі національного виховання українського народу, зокрема молоді. А нині це для нас вкрай необхідно.

— Пане Василю, хто протягом життя був для вас взірцем?

— Без вагань скажу — Тарас Шевченко. Творчість цього українського генія — це витокі ширшого українського патріотизму. Хоча він і народився кріпаком, але ніколи не міг змиритися з неволею, адже був сином гордого та волелюбного народу. Шевченко завжди мріяв побачити нашу Україну сильною та незалежною державою, тому все своє життя присвятив боротьбі за свободу свого народу та своєї держави.

Доносячи до людей українське слово, українську культуру, Тарас намагався відродити нашу народність. Кобзар — гідний приклад для наслідування, а його знамените «борітеся — поборете» має стати девізом кожного українця.

— Де вас застала II Світова війна?

— На початку II Світової війни я перебував у підпіллі. Працював там я почав ще до війни — у травні 1937 року, а закінчив свою роботу там аж у травні 1954 року.

— Після славнозвісних Народних Зборів ви організували й очолили Київ-

вами однаково вішали, стріляли гестапівці і сталінські кати...». Це фрагмент офіційного листа бійців УПА до червоноармійців, який я вам зачитую з книжки «У світлі документів».

— УПА не мала жодної підтримки з боку держави. Звідки ж вона черпала сили, аби понад десять років вести виснажливу боротьбу?

— Під час II Світової війни у радянському полоні з'явилася багато жителів Закавказзя. Не бачаючи безмовно гинути в неволі, азербайджанці, грузини, вірмени йшли на службу до німців, де їх організували у військові відділи. Ці відділи мали боротися і проти червоної армії, і проти УПА. Тоді ми пішли до них, аби

— Ваша дружина, пані Ульяна, була також членом ОУН, отже, ви, мабуть, одразу відчули в ній споріднену душу.

— Так, я одразу розгледів її тонку, але водночас мужню душу патріота. Ми познайомилися у Дніпропетровську, де я разом з Омеляном Логусом опрацював розгорнутий проект нової про-

Василь Кук:

«ЛЮБОВ ДО БАТЬКІВЩИНИ ТЕЧЕ ЖИЛАМИ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ»

ську групу провідних членів ОУН, аби повторити проголошення Української Самостійної Держави в Києві. Що стало на заваді вашим намірам?

— Після проголошення 30 червня 1941 року на Народних Зборах у Львові Української Самостійної Держави та сформування національного уряду різко загострилося протистояння з німцями. Ми не мали можливості проводити повторні збори в Києві, бо мусили кинути всі свої сили на боротьбу з окупантами. Наша підпільна організація дещо розширювалася, діяла вона не лише на Західній Україні, а й у решті областей. Адже на той час боролася вся Україна. Аби зміцнити наші позиції, у жовтні 1942 року було організоване збройне формування — УПА. Її боротьба спрямовувалася проти німецьких фашистів і радянських каральних відділів НКВД, КГБ. Працівники цих відділів катували наших людей, нищили нашу націю, і ми, звісно, не могли терпіти ці знущання. Проти червоноармійців ми бойових дій не вели, адже серед них було багато українців, а це вже було б братовбивчою війною. До бійців червоної армії ми зверталися з такими промовами: «Брати червоноармійці! Українські повстанці вітають вас як своїх рідних братів по зброї. Ми з вами — сини одного народу і однієї землі. Нас з

Василь Кук — героїчна постать в українській історії, її легендарний творець. Народився він 11 січня 1913 року в селі Красне на Львівщині. Закінчив Золочівську гімназію, після якої навчався на юридичному факультеті Люблінського Католицького університету. 1941 року закінчив військову школу ОУН у Кракові. З 1943 року очолює УПА — Південь. 1947 року його обрано заступником Романа Шухевича. 1950 року, після смерті Романа Шухевича, стає головою Проводу ОУН, головним командиром УПА та головою Генерального секретаріату УГВР.

— Найзначущішою та найціннішою для нас була підтримка українського народу. Саме народ тоді всіма силами допомагав УПА. У кожному селі мешканці організували військові підрозділи, серед яких були господарчі відділи, організація «Червоний хрест» та ін. Працівники господарчого відділу збирали харчі, одяг, взуття. Усе це люди добровільно приносили до відділів, аби підтримати бійців УПА; учасники «Червоного хреста» надавали допомогу пораненим. Кожен прагнув допомагати та бути корисним, кожен прагнув зробити свій внесок у нашу спільну справу. Тоді борючись саме український народ.

— Відомо, що в рядах УПА воявали не лише українці. Представники яких ще національностей підтримували цей рух?

розповісти, за які ідеї боремося, які інтереси відстоюємо та чого прагнемо. Після того, як ми пояснили, що метою УПА є свобода братських народів та незалежність поневолені імперією держав, закавказькі брати прийняли нашими настроями і почали поповнювати ряди УПА. Ми були певні, що разом зможемо знищити імперський гніт. Наша віра опиралася на історичну правду поступового розвитку суспільства. Бо є певна логіка історії, певна філософія, яка має свої закони. Так свого часу зник рабовласницький лад, потім розвалилися Французька, Британська імперії. Російській імперії також рано чи пізно судилося розвалитися, бо імперія — то вже влхитий період, а майбутнє — за вільними демократичними країнами.

грамі ОУН, який пізніше було ухвалено на III Надзвичайному Великому Зборі. Ульяна на той час була студенткою й очолювала Юнацтво ОУН у Дніпропетровську та Дніпропетровській області. Борючись за нашу спільну ідею, Ульяна водночас пропагувала її серед населення, активно залучаючи український народ до національно-визвольної боротьби.

— Якось ви сказали про бійців УПА: «Визнання їх обов'язково відбудеться. І це буде момент істини...». Як вважаєте: цей момент уже настав, чи ми поки що на шляху до офіційного визнання воїнів УПА?

— Найголовніше, що бійців УПА визнав український народ. Хоча з приходом нової влади ми врешті відчули якоюсь мірою владність і держави, за незалежність якої свого часу проливали кров та віддавали життя, але це визнання важко назвати повним. Нещодавно відбулося засідання круглого столу, на якому було прийнято звернення воїнів УПА до Президента України з проханням офіційного визнання УПА як військової формції, що боролася за самостійну українську державу.

— Чи вважаєте ви, що ОУН вдалося досягти своєї мети і, хоч і через півстоліття, Україна таки стала самостійною і соборною державою?

— Звісно! Адже сьогоднішня незалежність — це результат тієї тяжкої боротьби, яку свого часу невтомно вів український народ. Якби не було тих жертв, ми навряд чи змогли б нині побачити Україну вільною та суверенною державою. Ціною власних життів ми виборювали, коли не для себе, то хоч для нащадків, право бути українцями, право жити у незалежній та самобутній українській державі. І тепер маємо можливість переконатися, що наші зусилля не були марними!

Розмову вела
Олена КІР'ЯНОВА

Сходінки часу

1 червня 1892 року в Києві пущено перший електричний трамвай.

2 червня 1999 року на проведених у Південно-Африканській Республіці виборах перемогу здобув Африканський Національний Конгрес і новим президентом ПАР став Табо Мбеки, заступник Нельсона Манделі за часів його керівництва країною.

3 червня 1768 року гайдамацькі загопи Максима Залізняка та Івана Гонта визволили Умань від польської шляхти.

1906 року у Петербурзі почав виходити часопис «Український вісник» — орган української громади.

4 червня 1500 року Київ, згідно з Магдебурзьким правом, звільнений від усіх торгових мит.

1775 року за наказом російської імператриці Катерини II військо під командуванням генерала Текелія оточило Запорозьку Січ і зруйнувало всі укріплення та будівлі. Частина козаків утекла на турецькі землі, де було засновано Задунайську Січ. Лише через два місяці імператрицею було видано указ про знищення Січі.

5 червня 1910 року в Києві відбувся перший політ на вітчизняному літаку конструкції професора політехнічного інституту Кудашева, котрий сам же й виконував роль пілота. Через одинадцять днів у повітря підняв свій літак і студент Ігор Сікорський.

7 червня 1887 року народився Сидір Артемович Ковпак, керівник червоних партизанських загонів в Україні під час 2-ї Світової війни.

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати газету «Персонал Плюс» і виграй: телевизор, DVD програвач, аудіомагнітофон

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 06896

Крок перший

З квітня до червня 2005 р. передплати газету «Персонал Плюс» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошта» або в передплатному агентстві.

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції. Наша адреса: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2 (для відділу реалізації).

Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17. На конверті або факсі обов'язково вказати контактний номер телефону та зробити позначку «Акція».

Крок третій

Для отримання призу переможець повинен пред'явити оригінал сплаченої передплатної квитанції на газету «Персонал Плюс», паспорт та ідентифікаційний код.

Додаткова інформація: В акції беруть участь громадяни України не молодші 18 років, за винятком передплатників, які передплатили до початку проведення акції (термін проведення акції квітень – червень 2005 р.).

Розіграш відбудеться 2 вересня 2005 р. в МАУП. Результати розіграшу будуть опубліковані в газеті «Персонал Плюс» № 36 від 7 вересня 2005 р.

Співпраця

АЗЕРБАЙДЖАН – МАУП: ДРУЖНІ ЗВ'ЯЗКИ МІЦНІШАЮТЬ

Недавно в Українсько-Азербайджанському інституті соціальних наук імені Гейдара Алієва відзначили річницю від дня народження Президента Азербайджанської Республіки. На громадсько-політичне читання пам'яті Гейдара Алієва зібралися викладачі та студенти Інституту.

Відвідав святкування і Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Азербайджан в Україні Алієв Талаят Мусейб оглу. Посол розповів про складні моменти в історії азербайджанського народу, визначальну роль Гейдара Алієва в економічному та політичному розвитку країни. Учасників зібрання привітав ректор МАУП Микола Головатий, особливо відзначивши давню і плідну дружбу Академії з азербайджанськими колегами та Посольством Азербайджану в Україні, адже не лише один з інститутів МАУП названо ім'ям видатного азербайджанського лідера, — тут є й чимале студентське земляцтво. Студенти з Азербайджану успішно навчаються в різних інститутах МАУП, оволодіваючи такими спеціальностями, як соціолог, політолог та ін. Під час засідання українські та азербайджанські студенти виступили з доповідями на соціально-політичні, гео-

Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Азербайджан в Україні Алієв Талаят Мусейб оглу

політичні та культурні теми, зокрема про міждержавні стосунки між Україною та Азербайджаном та особливості становлення політичних систем у двох країнах.

Юридична практика

АКАДЕМІЯ НАДИХАЄ ПЕРЕМАГАТИ

Не кожен студент юридичного факультету і навіть не кожен юрист може похвалитися тим, що був спостерігачем на розгляді справ у Конституційному суді. Однак студентам Міжрегіональної Академії управління персоналом все ж таки пощастило — за сприяння керівництва Інституту права ім. князя Володимира Великого, викладача «Конституційного права» Володимира Годованця та координатора студентів курсу перепідготовки Валерія Антонока вони побували на розгляді справи у Конституційному Суді.

Під час екскурсії юристи стали свідками розгляду прецеденту між компаніями «Оболонь» і «Сармат». За словами студентів, було дуже цікаво спостерігати за діями учасників процесу. «Ми мали змогу оцінювати елементи тактики професіоналів, навчитися юридично мислити й поводитися, як справжні фахівці», — зазначили юні юристи. Пославши теоретичний і практичний моменти, МАУП вирішила одну з таких проблем вищої школи, як недостатня увага практичним заняттям.

«Саме тактикою переорієнтування навчання з простого отримання студентом знань на уміння практично їх використовувати, приймати правильні і ефективні рішення, вирізняється МАУП з-поміж інших навчальних закладів. Виховати висококваліфікованих спеціалістів, конкурентоспроможних на сучасному ринку праці — це не просто метод викладання, а філософія, стиль життя, постійно спрямований на перемогу. Адаже у житті перемагають сильніші», — зауважили студенти.

3 нагоди свята

ВИДАВНИЧІ ПЕРСПЕКТИВИ АКАДЕМІЇ

В останні дні травня працівники видавництва, поліграфії і книгорозповсюдження відзначили своє професійне свято. Гість нашої газети — директор видавництва МАУП Наталія СПОДАРЕНКО.

— Як почуваеться наше молоде видавництво серед загалу імених і давно визнаних цехових родичів?

— Цілком достойно. За останні кілька років ми наростили обсяги видань від кількадесят до майже півтора сот торік. Вже цього року маємо 49 позицій. Здебільшого це підручники, навчальні посібники та курси лекцій для забезпечення насамперед навчального процесу нашого закладу.

— Нині налічуємо понад 50 тисяч студентів, які опановують загалом близько півтори тисячі спеціальностей, тож можемо уявити собі редакційний портфель.

— Чималенький. Та це тішить, позаяк Академія має свого Автора-Викладача, книжка якого працює не лише для внутрішніх потреб, а й користується попитом на внутрішньому ринку України. На підтвердження цього — показники відділу реалізації друкованої продукції (начальник Олександр Чуприна). Серед тих, попит на які не спадає, — «Фінансовий аналіз» Ізмайлової, «Теорія систем і системний аналіз» Чорнея, «Економіка праці» Калини, «Сучасна політика ціноутворення» Литвиненка, «Современный менеджмент» Сладкевича, «Основи психологічного консультування» Хомич, «Основи сучасної екології» Корсака, «Загальне кадрове діловодство» Козоріка, Лапицької «Візуальна психодіагностика», «Управління бізнесом» Шокіна, «Економіка підприємства» Макаровської, Бондар. Зрозуміло, перелік на тому не вичерпується, це лише децими з великого списку.

— У нашому випадку виручені кошти з продажу книжок не звичайна гола цифра, а свідчення певного успіху викладацького і видавничого колективів.

— Поза сумнівом і свідчення конкурентоспроможності видань академії. Нинішня ситуація з

науковою і навчальною книгою перекоує в мудрості перших кроків, які свого часу, тобто шістнадцять років тому, зробили першопрохідники-зачинателі Академії, вирішивши, попри

— У травні відбувся також ювілейний Варшавський книжковий ярмарок?

— Видавництво МАУП у складі нечисленної української делегації брало у ньому участь, звідки й привезено захоплювальний диплом. Враження поляри, позаяк від перших кроків замість державної підтримки відчули, як і досі шкодять деякі державні установи своїм «підопліччям». Держтелерадіо, що організував цю поїздку, анонсувавши Дні України в Польщі і, відповідно, оголосивши про презентації, насправді прогавив всі можливі часові межі замовлення таких зустрічей, через те ми на місці самотужки мусили напрацювати втрачене недобросовісними функціонерами. Безумовно, зустрічі із представниками бібліотек, університетів допомогли надолужити бажане, проте змусили замислитися, чому й досі державна справа повинні перебувати на своїй легкій ентузіастичній, якимі, зрештою, і є більшість працівників МАУП.

— Як надалі розвиватиметься видавництво?

— Сподіваюся на значне розширення штатів і створення належних умов для роботи працівників, аби наступні роки принесли МАУП перемогу в номінації, скажімо, «Книжка книжок»...

Спортивна арена

НАЙКРАЦІ СПОРТСМЕНИ ВИБИРАЮТЬ МАУП

Міжрегіональну Академію управління персоналом, подякував керівництву Академії за опікування спортсменами. Відповідаючи на запитання, чому Дмитро вирішив навчатися у Міжрегіональній Академії управління персоналом, Степан Потапович зауважив: «МАУП підтримує вітчизняний спорт; в Академії навчаються відомі спортсмени: Ельбрус Тедеєв, Наталія Скакун, Василь Федоричин. Це і ста-

ло поштовок для Дмитра вступити саме до цього навчального закладу. Тим більше, що Академія — престижний заклад освіти, який дає якісні і ґрунтовні знання».

Дмитро вступив до Інституту міжнародної економіки та фінансів і здобуватиме спеціальність «Міжнародна економіка та банківська справа».

Юлія ЛИТВИНЕНКО

З 17 до 19 травня у Коломиї Івано-Франківської області відбулися четверті юнацькі ігри України з вільної боротьби. Ці змагання — основний етап відбору на чемпіонат Європи, яка відбудеться 13 липня в Албанії. Майстер спорту та студент МАУП Дмитро Рочняк відмінно провів п'ять поєдинків і виборов право виступати на Першості Європи за збірну команду України. Ще четверо спортсменів і майбутніх студентів МАУП з невеликого міста Ямполья брали участь у цих змаганнях, однак через жорстку конкуренцію зайняти перші місця їм не вдалося. Тренер збірної команди Віницької області з вільної боротьби Степан Омельчук, відвідуючи

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)
 Акредитована за видами IV освітньо-кваліфікаційний рівень Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА, НІМЕЦЬКА МОВИ)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (в т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ
 • без застави • термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Приймаються без іспитів випускники Підготовчого відділення МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039 Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
 (044) 490-95-05, 264-10-51, 494-47-47
 iapm@iapm.edu.ua, www.iapm.edu.ua

Львівська МОН України: АА №903159 від 17.05.04 р.

Ф.СП-1

Державний комітет зв'язку та інформації України

АБОНЕМЕНТ На газету **06896**
 (індекс видання)

(найменування видання) **Персонал Плюс** Кількість копій-тві

на 2005 рік по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

Київ: _____
 (поштовий індекс)

Кому: _____

ДОСТАВКА КАРТКА-ДОРУЧЕННЯ

ПВ місяць літвр. На газету **06896**

Персонал Плюс
 (найменування видання)

Вартість _____ передплати _____ грн. коп. Кількість копій-тві _____
 _____ переказування

на 2005 рік по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

Поштовий індекс _____ місто _____ село _____

Код вулиці _____ Код вулиці _____ область _____ район _____

бульв. _____ вулиця _____

прізвище, ініціали _____

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія "В"

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 – 3 місяці.

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи:
 03039 м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 20.
 (приймальна комісія Автошколи МАУП)
 тел.: 250-94-44, 490-95-05.
 П.Р 26004300289901
 В АКБ "ТАС-Комерцбанк", м. Київ,
 МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош" Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-двокімнатні (2-3-х місні) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- коhiba (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- бильярдний зал з каменом;
- катання на підійсній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:
 — проживання від 80 грн. за добу;
 — харчування (триразове) від 43 грн.
 Ціни діють по грудню-січню.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
 В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА:
 Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
 тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати журнал „ПЕРСОНАЛ” та отримай гарантований ПРИЗ!

Умови акції:

Крок перший
 Від квітня до червня 2005 року передплати журнал «Персонал» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або у відділеннях зв'язку «Укрпошта».

Крок другий
 До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.
 Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації).
 Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.
 На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зробі позначку «Приз».

Крок третій
 Призи буде надіслано поштою до 15 вересня 2005 року
 Приз також можна отримати в редакції до 1 вересня 2005 року.
 При собі мати оригінал сплаченої передплатної квитанції на журнал «Персонал».
 Адреса редакції: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 18, кімн.19 (відділ реалізації).

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

ІНТЕРЕСУЄТЬСЯ ЗАКАЗНИМИ ПЕРІОДИЧНИМИ ВИДАВАННЯМИ

ПЕРСОНАЛ ПЛЮС

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ — АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
 Тел.: (044)490-95-19
 e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Рестраційне свідоцтво КВ № 6562 від 1.10.2002
 Підписано до друку 31.05.2005
 Зам.
 Наклад — 74 000 прим.
 Друкарня «Інтерекспресдрук»
 03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
 Шеф-редактор Юрій БОНДАР
 Головний редактор «Персонал Плюс»
 Юлія КОСІНСЬКА
 Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції